A Origens dos Europeus e a Bíblia - Dificuldades Respondidas (J. Wilson)

Edição Gal Laiko

De Oorsprong van de Europeanen en de Bijbel - Beantwoorde Moeilijkheden *(J. Wilson)*

EERSTE. - Twintig jaar geleden merkte een schrijver van de "RECORD" op: -

"Een sterke neiging is onlangs gegeven aan veel geestelijk ingestelde mensen om de buitengewone grote en kostbare beloften van de Oude Testament Schriften te vervreemden van de Heidenen."

ANTWOORD. - Er kan weinig twijfel bestaan over de omvang van het kwaad, evenals dat het uiterst gevaarlijk is om enige vleeslijke relatie boven die te verheffen welke onze Verlosser als het belangrijkste beschouwde, en die bezeten wordt door "degenen die het woord van God horen en het doen" (Lukas 8:21). De meest effectieve manier om de moeilijkheid te benaderen lijkt dit te zijn: geef je vriend zijn gewenste grond van "letterlijke interpretatie." Wat dan? Worden de Heidenen op die grond uitgesloten? Zeker niet. De belofte was niet dat

Israël exclusief gezegend zou worden, maar dat in Abrahams zaad "alle naties van de aarde" gezegend zouden worden (Gen. 22:15-18). Dit werd ook overwogen toen het l and en de wijdverspreiding van zijn nakomelingen aan Jakob beloofd werd (Gen. 28:13, 14), "In jou en in jouw zaad zullen alle families van de aarde gezegend worden."

Dezelfde geestelijke zegeningen die Israël geniet, worden beloofd aan "de vreemdeling" die zich vastklampt aan het verbond van de Heer. (Jes. 56:3-7). Zelfs in het land is dezelfde erfenis bestemd voor "de vreemdeling die verblijft in een van de stammen van Israël." (Eze. 47:22, 23). Verheffing, behalve als het gaat om het plaatsen in een positie voor hogere en grotere dienst, wordt in het Oude Testament voor Israël niet meer overwogen dan voor Christenen in het Nieuwe (Lukas 22:25, 26).

Het Eerste recht of erfdeel van de beloftes die aan de Vaders zijn gedaan, werd op een manier aan de HEIDENEN gegeven die nooit aan de mensen die Joden worden genoe md, werd verleend. Jakob had het eerstgeboorterecht dat zijn broer verachtte; en toen hij het van Reuben, zijn eigen eerstgeborene, vervreemde, droeg hij het over aan de zonen van Jozef (1 Kron. 5:1, 2), vooral aan Efraïm, de jongere (Gen. 48:13-20), wiens nageslacht hij als "Heidenen" beschouwde toen hij hem zegende door het kruis, en zei: " Zijn zaad zal een meerderheid van naties worden, - of zoals dezelfde passage is vertaald in Rom. 11:26, "Volheid van de Heidenen." In tegenstelling tot zijn eigen broer Manasse, en daarom des te meer van de Joden, zou Efraïm "een meerderheid van naties" of Heidenen worden, die de beloften zouden erven en de zegen aan hun broeders zouden verkrijgen en dienen. "De meerderheid van naties," of Heidenen die van Efraïm zouden komen, zijn in de beloofde zegen gebracht, "zodat heel ISRAËL - de stammen van Israël, zijn metgezellen - "zal worden gered." (Eze. 37:16-19; Rom. 11:25; Gen. 48:19, 20.)

Zelfs nadat Efraïm door de Assyriërs was weggevoerd en verloren was, of zo gebroken dat hij "geen volk" meer was (Jesaja 7:8), werd hij door de Heer nog steeds als Zijn Eerstegeborene beschouwd (Jer. 31:8). Als de beloften aan de nakomelingen van Efraïm vervuld moeten worden voor degenen aan wie ze gedaan zijn, hoeven we hun verv ulling niet te zoeken in een volk dat "Joden" wordt genoemd, want zij hadden die naam nooit. Ze werden gescheiden van Juda bij de dood van Salomo, politiek, religieus en lokaal (1 Koningen 12.), en zelfs "het hele zaad van Efraïm" werd weggevoerd, verstrooid en verloren onder de Heidenen meer dan honderd jaar voordat "de Joden" naar Babylon werden gevoerd (Jer. 7:15, 2 Koningen 17:24, 25).

De Erfgenamen van de beloften gedaan aan de vaders zijn, daarom, ongetwijfeld te zoeken onder de HEIDENEN. Tot hun toestand en naam werd Efraïm teruggebracht toen "afvallig Israël," als onderscheiden van "trouwe Juda," een "scheidingsbrief" kreeg en werd weggestuurd (Jer. 3:8). Efraïm werd ontdaan van alles waarin hij zou kunnen roemen, en teruggebracht naar het land waaruit Abraham was geroepen. Van daaruit begonnen onze voorouders hun zwerftochten in de noordelijke wildernis. De "Eerstegeborene" van Israël had niets om op te vertrouwen dan de vrije genade van God, volgens welke, door het Kruis, Efraïm het Eerste recht was gegeven (Gen. 48:13, 14). Door dezelfde vrije genade zouden de mensen die onder het oude verbond waren weggedaan, aan de Heer worden verloofd in een " nieuw en eeuwigdurend verbond" (Hos. 2:6-3; Jesaja 59.).

Niet onder de mensen die algemeen "Israëlieten" worden genoemd, hoeven we dan te verwachten degenen te vinden die nadrukkelijk zijn aangesteld als erfgenamen van de beloften. "De Joden" hebben hun eigen plaats in de profetie, maar niet die van de " Eerstegeborene," die toebehoort aan de afstammelingen van Efraïm, wiens naam in de geest van profetie werd gegeven en betekent "Ik zal vruchten voortbrengen," het volk waar onze Heer aan dacht toen Hij tegen de Joden zei: Het koninkrijk van God zal van u worden weggenomen en gegeven aan een natie die de vruchten daarvan voortbrengt (Matt. 21: 43).

Als we kunnen vaststellen aan wie datgene is gegeven wat het grootste voordeel van de Joden was, "het bewaren van de orakels van God," de bediening van het brood des levens onder de naties; als we ons afvragen waar de menigte Heidenen vandaan komt die deze eilanden bewoont, die zich vervolgens naar alle "uiteinden van de aarde" heeft verspreid, en die in voorzienigheid is behandeld zoals de Heer beloofde om met de kinderen van Jozef om te gaan (Gen 49:22-26); en als we het onderwerp ver genoeg en zorgvuldig genoeg nastreven, zullen we op een goede weg zijn om te zien dat God rijk kan zijn in Zijn genade voor de Heidenen, en heel letterlijk waar kan zijn in de beloften die aan Abraham en zijn zaad voor altijd zijn gedaan.

TWEEDE. - "Als dit standpunt algemeen wordt aanvaard, kan de publieke aandacht voor de Joden de belangen van de Maatschappijen voor hun bekering ernstig beïnvloeden."

Antwoord. - Is het niet geweldig dat Christenen wereldse overwegingen van opportuniteit hen zouden moeten beïnvloeden bij het aanvaarden of afwijzen van Bijbelse waarheid? Als dit de waarheid betreft met betrekking tot Israël, zou het moeten worden aanvaard, hoe het ook de J oodse Samenlevingen beïnvloedt; en als het geen waarheid is, zou het behandeld moeten worden, niet als iets dat bedoeld is om het inkomen van iemand te verhogen of te verlagen.

De samenleving, maar eerder als niet zijnde gebaseerd op Schriftelijke rechtvaardiging. Degenen die dergelijke motieven voorstellen voor de regulering van ons onderzoek naar profetische waarheid, doen veel om een vermoeden van hun eigen onzekere positie te wekken.

"Onze Israëlische Oorsprong" kan de foutieve opvattingen van sommigen over "de J oden" ondermijnen, omdat het de eerdere plicht en het belang aantoont van het zoeken naar de bekering van ons eigen volk. Maar door dit te doen, zijn we niet verder weg va n het bevorderen van de bekering van "de Joden"; in plaats daarvan verwijderen we een van de grootste struikelblokken voor zowel heidenen als Joden, en vergroten we de middelen waarmee God Zijn bedoeling heeft verklaard om te opereren voor het welzijn van allen.

Onze visie vergemakkelijkt de bekering van de Joden, omdat het ons in staat stelt om hen op grotere gelijkwaardige voorwaarden te benaderen, en niet door hen in het vlees te vergroten, wat altijd een belemmering zal zijn voor hun acceptatie van het christendom, waardoor ze diezelfde kast verliezen omwille waarvan ze gewaardeerd worden. Het is zeker beter om "de Jood" uit te nodigen om deel uit te maken van het staatsverband van Israël - om deel te ne men aan de privileges van Efraïm, "Mijn Eerstgeborene" - om gezet te worden onder "de kinderen" van Jozef, wiens "de Eerstgeboorte" is. (Vergelijk 1 Kron. 5:2; Jer. 3:18, 19; 31:9.)

En het is niet zo dat degenen die het meest geïnteresseerd zijn in "de Joden" hun ijver door dit standpunt hebben verminderd, waarvan we veel opmerkelijke voorbeelden zouden kunnen geven waarbij de spirituele basis veiliger is gemaakt, omdat de grond was ontdaan van wat losse onveilige rommel.

DERDE. - "Ben je er helemaal zeker van dat de zogenaamde Schriften geen louter Joodse fabricage zijn? ?"

ANTWOORD. - 1. De Heer bedreigde het volk van Israël met vier zware oordelen over hun land, ingeval van hun ontkenning van Zijn macht, afwijzing van Zijn autoriteit en onderdrukking van de armen (Jesaja 1:17). En net zoals wanneer, door gehoorzaamheid aan Zijn wet, zij trachtten Zijn zegen te verkrijgen, de regen in hun seizoenen viel, het land overvloedig voortbracht, en zij door Zijn machtige kracht beschermd werden tegen de aanvallen van de vijand; zo zijn, als gevolg van hun ongehoorzaamheid, al die bedreigde oordelen, "het zwaard, de hongersnood, de pestilentie en de beesten van de aarde," over hen gekomen volgens Zijn woord (Leviticus 26.).

2. En uiteindelijk, zoals was bedreigd, werd de vijand toegestaan te overwinnen, niet alleen om hen in het land te straffen, maar ook om hen zo volledig weg te voeren dat zij, voor alle menselijke waarneming, "verloren" waren (2 Koningen 17). Dit was in het bijzonder het geval met betrekking tot "Efraïm en de stammen van Israël, zijn metgezellen," die het Koninkrijk van Israël vormden (Hos. 1:7).

3. Zoals voorspeld, mochten de Joden in het land blijven, totdat, "hun ongerechtigheid vol was," ze naar Babylon werden verwijderd voor de duur van zeventig jaar (Jer. 29:10; Dan. 9:2); waarna ze mochten terugkeren, op voorwaarde dat ze de armen en behoeftigen zouden verdedigen, en bereid zouden zijn om de Messias te ontvangen en te gehoorzamen wanneer Hij zou verschijnen (Jesaja 1; Micha 5:2).

4. De Messias verscheen inderdaad op de tijd en plaats die voorspeld waren, als een arme man die eenvoudige gerechtigheid eiste en een eerlijke hoorzitting voor de Waarheid; maar de Joden wilden niet luisteren. Ze verbergden als het ware hun gezichten voor Hem (Jesaja 53:3). Ze wisten de dag van hun bezoeking niet (Lukas 19:24). En zo zag dezelfde generatie die de grove onrechtvaardigheid had begaan door die arme man de vervloekte dood aan het kruis te laten sterven, hun tempel en stad verwoest zoals voorspeld; terwijl de Joden van die tijd tot nu toe zijn geweest zoals al hun eigen profeten hadden gewaarschuwd (Deut. 4, 28, enzovoort).

5. En het is niet omdat het land van Israël zo vol is met inwoners dat er geen ruimte voor hen is; want het is "woest en ledig zonder hen" (Jer. 26:43).

"De Heer heeft de mensen ver weg verwijderd, en er is een grote verlatenheid in het midden van het land geweest" (Jesaja 6:12). De steden zijn verlaten, en de meest vruchtbare velden zijn niet bewerkt, klaar om het bezit te worden van wie ze maar zou willen cultiveren. Waarachtig, de vloek is op het Land geweest, evenals op het Volk. " Daarom zijn de regenbuien onthouden, en er is geen late regen geweest" (Jer. 3:3), tot nu toe, dat we zijn gekomen tot de tijd die de Profeten duizenden jaren geleden voorzegd hebben, wanneer de bergen hun takken zouden voortbrengen en hun vrucht zouden dragen voor het volk van Israël, dat op het punt staat te komen (Ezechiël 36:8).

Nu, als de Oude Testament Schriften, zoals je zegt, "slechts een Joodse fabricage" waren, is het dan waarschijnlijk dat ze de Joden zo'n bestemming zouden hebben toegewezen zoals dat volk precies

vervuld? In dat geval zouden de Joden veel waarschijnlijker zichzelf als erfgenamen van de beloften die aan de Vaders zijn gedaan, hebben beschouwd.

Deze Oude Testament Schriften, net als die van het Nieuwe Testament, verklaren duidelijk dat de zegen in al zijn volheid, zowel tijdelijk als geestelijk, "op het hoofd van Jozef zou komen;" van wie de Joden natuurlijk niet afstammen (Gen. 49:22-26). We worden verteld, 1 Kron. 5:, dat "Juda boven zijn broeders overheerste, en van hem k wam de Hoofheerser; maar het Eerste recht was van Jozef." Op morele gronden was het Eerste recht van Ruben afgenomen en gegeven aan Efraïm en Manasse, de zonen van Jozef; maar meer nadrukkelijk aan Efraïm, de jongste zoon (Gen. 48:15-20). En zo, wanneer de profeet JEREMIAH spreekt over het herstel van Israël, zegt de Heer: "Ik ben een Vader voor Israël, en Efraïm is Mijn Eerstgeborene" (31:9).

Het Woord van God - waarvoor wij pleiten voor de authenticiteit en waarheid - markeert duidelijk het onderscheid tussen de respectieve bestemmingen van Juda en ISRAEL; de laatste, onder de naam van Efraïm, wordt onder de Heidenen verstoten en verloren, net zoals Jozef was toen hij naar Egypte werd gebracht. Onze voorouders kwamen van de grenzen van de Kaspische Zee; uit de buurt waar deze kinderen van Efraïm verloren gingen toen zij door de Assyriërs uit hun land werden weggevoerd, tussen de twee en drie duizend jaar geleden.

En manifest is aan ons vervuld wat de beloften zijn die we in de Bijbel lezen, gemaakt aan Abraham, Isaak, Jakob, Jozef en Efraïm; die spraken over onze groei naar "EEN MEERDERHEID VAN NATIES," over het bezitten van "DE POORTEN" van onze vijanden, en over het zijn van de middelen van de ZEGEN VOOR ALLE NATIES VAN DE AARDE (Gen. 22:16-18; 48:15-20).

VIERDE. Welk bewijs hebben we dat de Schriften een Openbaring zijn van de Eeuwige?

REPLY. - 1. Egypte, dat de natie Israël in zijn kindertijd tot slaaf maakte en dat volk dwong o m hun kinderen in de rivier de Nijl te werpen, heeft diezelfde rivier in bloed veranderd, en zijn koning en al zijn leger verdronken in de Rode Zee (Exod, 1:22; 8:19-25; 14:28). En, zoals was bedreigd, is Egypte achtergelaten om "de laagste van koninkrijken" te worden (Ezechiël 29:15); zodat niemand daar een heerser kon zijn, behalve als hij eerder als slaaf was verkocht. Zo was de heerschappij van de Mamelukken, die tot onze eigen tijd heeft bestaan. [ABCOG: Zelfs het moderne Egypte wordt geregeerd door etnische

Arabieren, geen etnische
Egyptenaren].

2. Van NINIVE, de hoofdstad van ASSYRIË (waar door wiens macht de Tien Stammen van Israël in gevangenschap werden gevoerd, en als het ware in "graven" werden gelegd, - Ezechiël 37.), werd duizenden jaren geleden gezegd: "Ik zal jouw graf maken, want jij bent verachtelijk" (Nahum 1:14); en daar lag het vanaf kort na de tijd dat Israël daar door de Assyriërs werd gevoerd tot onze eigen tijd, toen het door Engelsen is ontgraven!

3. We kunnen dus niet alleen het begin en het einde van Israël nemen, EGYPTE in het zuiden en ASSYRIË in het noorden van hun land, maar ook de verschillende landen die hen omringen, om te zien hoe opmerkelijk vergeldend de handelingen van God zijn geweest; welke, hoewel zo regelmatig als wat de fysieke wetten worden genoemd, duidelijk hoger zijn dan deze, en ons dwingen te denken aan een morele intelligentie die vanaf het begin spreekt en door alle tijden heen werkt in de opvolging van rijken van BABYLON tot ROME, en van TYRUS tot deze "EILANDEN VAN TARSIS," waarvan TYRUS probeerde het monopolie voor zichzelf te verwerven. En nu zijn deze zelfde BRITSE EILANDEN zoals "de uiteinden van de aarde" beloofd waren te zijn; terwijl TYRUS, zoals was gedreigd, nu "als de top van een rots is - " (Ezechiël 26:4-11; Deut. 33:17). [ABCOG: het verhaal van Tyrus is complex, net als zijn geografie.]

Vijfde. Als uw visie waar is, zou het dan niet eerder ontdekt zijn?

Antwoord. - In dat geval zou het oordeel dat tegen Israël geschreven is niet zo opmerkelijk vervuld zijn (Lev. 26:18, 21, 24, 28). Ze zouden "zeven keer" voor hun zonden gestraft worden door uit het land van de Heer te worden verdreven, verloren, dood en in graven te worden gelegd (Ezechiël 37). Zeven keer 360 maakt 2.520 jaar, volgens de symbolische taal van de profetie van een dag voor een jaar [ABCOG: het ideale jaar heeft 360 dagen]. En het is nu meer dan die tijd sinds Efraïm "verloren" was onder de Heidenen. We zijn daarom gekomen tot de tijd waarin Israël bekend zou moeten zijn, en Efraïm, de verloren zoon, zou tot zichzelf moeten komen. (Zie "Lezingen over onze Israëlische oorsprong," 5e editie.)

Zesde. "De Verloren Stammen zijn waar God zegt: in Assyrië."

ANTWOORD. - Waarachtig, God zegt (Jesaja 27:13): "Zij zullen komen die klaar zijn om te vergaan in het land van

Assyrië," wat hierna vervuld kan worden in de Nestorianen; maar deze mensen voldoen niet aan de voorspellingen met betrekking tot Efraïm, waartoe ze zich niet eens proberen te rekenen, maar eerder tot de stam van Naftali. Van het volk waarvan kan worden gezegd: "De naties zullen zien en beschaamd zijn om al hun kracht" (Micha 7:16), moet in een heel andere positie zijn dan die van de Nestorianen of enig volk zoals hen.

De grote herstel van Israël zal uit andere hoeken komen dan Assyrië (Jesaja 48:5), "Ik zal uw zaad vanuit het OOSTEN brengen en u verzamelen vanuit het WESTEN," waar wij onszelf bevinden. Zij worden niet genoemd ... als een volk dat de naam van de Heer draagt en voor Zijn glorie is geschapen. Vergelijk dit met 1 Petrus 4:14.

Efraïm zou zo "gebroken" zijn dat hij "geen volk" zou zijn (Jesaja 7:8). Toen zij onder de Heidenen werden verstoten, konden zij natuurlijk niet bekendstaan als het volk van belofte. Maar zij zouden bekendstaan door datgene wat beter is dan een naam; door de zegen die zich zou uitstrekken tot "de uiterste grenzen van de eeuwige heuvels." Ondanks alle obstakels gepresenteerd door zowel heidens als pauselijk Rome - de zevenheuvelige stad die de Eeuwige is genoemd - zou de zegen "komen op het hoofd van Jozef, en op de kroon van het hoofd van hem die van zijn broeders afgescheiden was" (Gen. 49:25, 26; Deut. 33:16).

ZEVENDE. Drs. Grant en Buchanan, Sir G. Rose, Messrs. Samuel, Finn, Layard en anderen hebben geschreven over de Israëlische oorsprong van verschillende delen van de mensheid; daarom was " onze Israëlische oorsprong" niet nodig om de verloren stammen van Israël te verklaren.

ANTWOORD. - We zijn ons niet bewust dat iemand heeft geprobeerd de "meerderheid van naties" te vinden die beloofd is voort te komen uit Efraïm; behalve degenen die met de Mormonen over de Noord-Amerikaanse Indianen zijn van mening; maar deze, i n plaats van te groeien en het gezicht van de wereld te vullen met vrucht (Jesaja 27:6), zijn relatief klein in aantal, zijn noch gezegend, noch tonen ze de capaciteit om anderen te zegenen, en worden snel vervangen door het ras dat we identificeren met Efraïm.[ABCOG: eerder Manasseh].

ACHTSTE. "Er is geen enkele tekst die wijst op een van de stammen die zich zo mengt met Heidenen dat er een nieuwe legitieme natie ontstaat."

ANTWOORD. - Het is zeer zeker dat binnen vijfenzestig jaar na het uitspreken van de profetie in Jesaja 7:8, Efraïm zo "gebroken zou worden dat hij geen volk meer zou zijn;" en dat van hem gezegd wordt in Hos. 7:8, "Efraïm heeft zich onder de volken gemengd." Als Efraïm spoedig gebroken zou worden zodat hij geen volk meer zou zijn, en tegelijkertijd gemengd zou zijn onder de volken; dan moeten zelfs de Eerstegeborene van Israël natuurlijk gemengd zijn geweest onder de Heidenen; en zeer waarschijnlijk waren "de stammen van Israël zijn metgezellen" op dezelfde manier gemengd.

Maar hoewel Efraïm zo onder de Heidenen gemengd zou worden, en "zo gebroken zou zijn dat hij geen volk zou zijn," zou hij daardoor ook zijn eerste recht verliezen?

Nee; lang nadat deze woorden waren gesproken, wordt de positie van de eerstgeborene erkend als gereserveerd voor Efraïm (Jer. 31:9). In het nog toekomstige herstel zal de Heer kunnen zeggen: "Ik ben een vader voor Israël, en Efraïm is mijn eerstgeborene." Niettegenstaande zijn "vermenging" onder de Heidenen, is Efraïm nog steeds de erfgenaam van de beloften, en kan men met recht verwachten dat hij zich zal bewijzen als de natie waaraan "het koninkrijk" is gegeven, dat volgens de voorspelling van onze Heer van de Joden is weggenomen (Matt. 21:43). Welke natie kan dit zijn, behalve die van Efraïm, wiens naam letterlijk "Ik zal vruchten voortbrengen" betekent, en waaraan de zegen was beloofd (Gen. 48:16-20).

Deze natie moet duidelijk worden onderscheiden van "de Joden," het volk van wie het Koninkrijk zou worden afgenomen. Van welk groot voordeel waren de Joden nu beroofd? Aan hen waren de Orakels van God toevertrouwd (Rom. 3:1, 2). De bediening van het Woord - het voortbrengen van "de vruchten van het Koninkrijk" - zou van hen overgaan; en aan wat wij de Anglo-Saksische ras noemen, is het beheer van "de Orakels van God" toevertrouwd - de verspreiding van het brood des levens aan de hele menselijke familie: - aan het volk dat wij identificeren met Efraïm.

In de toekomstige herstel van het land zullen degenen met wie Sion als met een bruidskleed zal worden versierd, een relatief nieuw en onverwacht volk zijn, wiens verbinding met de Vaders uit het oog was verloren (Jes. 49:18-21). Het volk dat verloren was als "NIET MIJN VOLK" - Lo-ammi - zal worden gevonden als "zonen van de levende God" (Hos. 1:6-10; Jes. 7:8).

Judah en Efraïm worden duidelijk van elkaar onderscheiden, zowel onder de Mosaicus dispensatie als sinds de komst van Christus. De Heer had geen genade voor Israël terwijl zij onder de [ABCOG: straf van het breken van de] wet waren; maar Hij had genade voor het huis van Juda. Hun gevallen waren verschillend na de afwijzing van de Messias door de Joden. "Het Koninkrijk" werd afgenomen van "trouwe Juda," en het Woord werd weggezonden naar het noordland na "afvallig Israël" (Jer. 3:11-17).

NEGENDE - Hoewel de Saksen uit Assyrië kwamen, waar Israël verloren ging, is dit geen bewijs dat de Saksen van Israël afstammen; evenmin zou het bewijzen dat een familie van negroïde afkomst i s, als zou blijken dat zij uit de West-Indiën komen, waar negro-slaven naartoe waren gedeporteerd.

ANTWOORD. - Het is waar dat onze Israëlische oorsprong niet kan worden bewezen uit het simpele feit dat onze Saksische voorouders kwamen uit de plaats waar Israël verloren ging. Maar dit feit toont de mogelijkheid aan dat wij van Israël afstammen. Het wordt nog belangrijker als we overwegen dat uit Israël een zaad moest komen dat over de aarde zou worden gezaaid; terwijl van Ninive (Assyrië) wordt gezegd (Nah. 1:14): "De Heer heeft geboden over jou, dat jouw naam niet meer gezaaid zal worden; ik zal jouw graf maken; want jij bent verachtelijk." Daarom, wanneer we hierna een volk vinden dat uit Assyrië komt en dat het meest uitgebreid "gezaaid" is over de aarde, aangesteld om de verwoeste plaatsen daarvan te vullen met vrucht, waarvan God het genoegen heeft genomen om het grote lichaam van Zijn meest trouwe getuigen voor Jood en heiden samen te stellen, en hen veelheid, vervangende macht en de bediening van zegen heeft gegeven zoals Hij alleen beloofde aan Efraïm, kunnen we gerust aannemen dat zij zijn voortgekomen uit die Israëlieten die in Assyrië gevangen waren genomen, die de Heer zou "zaaien voor Zichzelf in de aarde," en die " het gezicht van de wereld met vrucht zouden vullen" (Jesaja 27:6).

Bij het omgaan met historische feiten moeten we rekening houden met de providentiële wetten die in de Bijbel zijn onthuld. Zo vinden we God die tegen Israël zegt (Jer. 30:11): " Hoewel ik een volledig einde maak aan alle naties waarheen ik je heb verstrooid, zal ik j e toch niet volledig tenietdoen; maar ik zal je in maat corrigeren en je niet geheel onbestraft laten." Aangezien God waarachtig is, kan geen enkele natie waarin Israël is geworpen hen volledig vervangen; maar, integendeel, Israël zelf zal anderen vervangen.

Zelfs wanneer "gecorrigeerd in maat" en afgesneden wat betreft naam, en verloren in uiterlijk onder de naties, zou Israël gedurende alle veranderingen moeten voortduren (Deut. 33:17; Jer. 33:20-26).

TIENDE. "IS DE TIEN STAMMEN NIET SAMEN MET DE JODEN UIT BABYLON TERUGGEKEERD? TWAALF BULLE EN ANDERE DIEREN WERDEN TOEN AANGEBODEN VOOR AL ISRAËL ALS EEN ZOND OFFER" (Ezra 8:35).

ANTWOORD. - De volgende overwegingen leiden tot de overtuiging dat Efraïm, die in Assyrië was weggevoerd, niet met de Joden uit Babylon is teruggekeerd.

1e. Relatief weinigen van zelfs de Joden keerden terug; en de Schriften vermelden geen anderen onder hen, behalve afstammelingen van degenen die als gevangenen naar Babylon waren weggevoerd en tot het huis behoorden, hoewel niet allemaal tot de stam van JUDA.

2e. Op het moment van dat herstel zou de terugkeer van EPHRAIM uit Babylon in tegenspraak zijn geweest met de bedoeling van de Heer met betrekking tot hem en zijn metgezellen (Jer. 3.). Zij waren "weggegooid" onder de wet van Mozes, zodat zij het volk van de Heer konden worden volgens het evangelie (Jes. 54; Hos. 1:2). Nadat zij als " kinderen van Israël" waren verloren, moesten zij "zonen van de levende God" worden gevonden (Hos. 1:6, 7, 10).

3e. De Profeten spreken van het herstel van ISRAËL als iets heel anders dan de terugkeer van de Joden uit Babylon (Jes. 49; Jer. 30.).

4e. In de beloofde herstel zal Juda terugkeren met Israël, en Efraïm wordt erkend als de Eerstgeborene (Jer. 3:18; 31:9), terwijl er bij dat uit Babylon gesproken wordt over Juda en Benjamin als de samenstellende delen van het volk dat terugkeert uit de gevangenschap (Ezra 10:9). Efraïm wordt niet eens genoemd als degene die zijn broeders herstelt of als hij zelf hersteld wordt.

5e. Nadat het herstel uit Babylon had plaatsgevonden, profeteerde Zacharia (hoofdstuk 10:6-12) over de terugkeer van Efraïm als nog toekomstig, nadat zij onder de volken waren gezaaid.

6e. Wat betreft de dieren die als zondoffer voor AL ISRAËL werden gepresenteerd bij het herstel uit Babylon, welke bewijzen hebben we dat het aantal offers werd veranderd bij de scheiding van de twee huizen onder Rechoboam, of na de gevangenschap van ISRAËL naar Assyrië? Werden er geen mensen in het offer herdacht behalve die in het land? Zie bijvoorbeeld het geval van de Spartanen (1 Makk. 12).

7e. Zelfs nadat EFRIAM verloren was, wordt hij gesproken als de eerstgeborene, aan wie de beloften die aan de Vaders zijn gedaan, voornamelijk toebehoorden (Jer. 31:9). Als de zaak van Efraïm een onopgemerkt bijverschijnsel was geweest van die van Juda: als hij samen met de Joden een onderworpen volk was gemaakt, zou hij nauwelijks zijn gegroeid tot de beloofde meerderheid van naties, onderscheiden voor de privileges die aan hen zijn verleend, als (door genade) erfgenamen van de beloften die aan Abraham, Isaak en Jakob zijn gedaan.

8e. De JODEN, die weten dat ze nooit kunnen terugkeren naar zegen, behalve in verband met de Erfgenaam, doen geen aanspraak op het feit dat Efraïm zich bij hun terugkeer uit Babylon heeft aangesloten.

9e. Na hun terugkeer bleef Samaria, de hoofdstad van Efraïm en van het huis van Israël, in bezit van het gemengde volk dat daar door de koning van Assyrië was geplaatst (2 Koningen 17:26, 27). En zelfs de meer noordelijke delen van het land van Israël kwamen in bezit van de Joden.

Alle omstandigheden van de zaak zijn bewijs dat Israël, en vooral Efraïm, niet met de Joden uit Babylon is teruggekeerd. HET HERSTEL VAN ISRAËL NAAR HET LAND IS DAAROM NOG NIET PLAATSGEVONDEN. (Zie ook "Standaard van Israël," Vol. 1.)

ELFDE. Wat voor goed kan voortkomen uit het kennen van onze Israëlitische oorsprong?

ANTWOORD. - Als we kunnen aantonen dat "de Volheid van de Heidenen" of " meerderheid van naties" die van Efraïm komt, is gebracht in de beloofde zegen - die van het bewaren van "de Orakels van God," en hun verspreiding onder alle naties, - dan is het duidelijk dat we veel dichter bij de volledige vestiging van het Koninkrijk van Christus zijn dan die profetische uitleggers hebben verondersteld, die dachten dat alle profetieën betreffende Israël uit het Land, de heerschappij van de Antichrist, en de

de missie van Elia is tot nu toe niet vervuld; en blijven daarom te worden versneld in een of ander fragment van tijd na de opname van de heiligen, en voorafgaand aan de werkelijke komst van onze Heer op de aarde. Ze hebben aangenomen dat de oorlog van de Antichrist tegen de heiligen en het doden van hen zal plaatsvinden nadat de heiligen verheerlijkte lichamen hebben gekregen en naar de hemel zijn opgenomen. Ze zijn dus opnieuw verplicht geweest om uit te kijken naar een ander soort heiligen dan degenen die gewoonlijk zo worden genoemd.

Door onze visie te aanvaarden, worden al deze moeilijkheden weggenomen. Het is duidelijk dat de Christelijke dispensatie geen loutere haakjes is, maar dat Gods grote werk van Voorzienigheid één is en volgens Zijn Profetisch Woord: dat "Hij Zijn verbond heeft herinnerd," en een God is geweest voor Jakobs nageslacht "in hun generaties;" en dat Hij door alle generaties heen vooruit is gegaan naar de vervulling van Zijn beloften; zodat Hij ons als Zijn Israël werkelijk kan zeggen: "Ja, Ik heb jou met een eeuwige liefde liefgehad; daarom heb Ik jou met goedertierenheid getrokken."

TWAALFDE. De verzoening van de Joden moet de universaliteit van de zegen voor de Heidense wereld voorafgaan (Rom. 11:12, 15-26).

ANTWOORD. - De woorden in vers 12, "Hoeveel meer hun volheid?" kunnen niet verwijzen naar de Joden, van wie "de volheid" niet beloofd was te komen. "De volheid" zou komen van Efraïm (Gen. 48:19; zie marge).

Nu Efraïm, van wie deze "volheid" zou komen, was gescheiden van Juda, verstoten en leek verloren te zijn onder de Heidenen (Jesaja 7:8; Jer. 7:15). We mogen niet van de Joden verwachten dat zij de zegen geven die zou komen door "de volheid van de Heidenen." "DE VOLLEDIGHEID" waardoor de zegen universeel aan de Heidenen zou worden verleend, MOET WORDEN GEZOCHT TUSSEN DE HEIDENEN, onder wie Efraï m werd verstoten (Hosea 8:8).

"Wat zal de ontvangst van hen zijn dan leven uit de doden?" wordt geïllustreerd door een verwijzing naar Ezechiël 37, waar de opstanding van AL ISRAËL wordt beschreven, in tegenstelling tot "Juda en de kinderen van Israël zijn metgezellen": vergelijk vers 11 en 16. AL ISRAËL werd in graven gelegd en gaf zich verloren. De Joden hebben nooit gezegd, zoals Israël, "Onze hoop is verloren, wij zijn afgesneden

van onze kant." Het is het herstel van ISRAËL dat "zoals leven uit de doden" zal zijn, en dat zal volgen op het vinden van de verloren zoon EFRIAM.

De "takken" van Jozef worden aangeduid in vers 17. De koning van Assyrië werd gebruikt als een "bijl" of "zaag" om hen om te hakken (Jes. 10:15). De Joden werden niet zo afgesneden. De verstoten takken van ISRAËL zouden genade verkrijgen door de genade die aan de Romeinen werd getoond (vers 31). De leer van rechtvaardiging door geloof, onderwezen in de Brief aan de Romeinen, was ongetwijfeld krachtig instrumenteel in het overbrengen van genade naar de Kerken van de Reformatie die van Israël waren. Toen de Kerk van Rome zich afscheidde door te weigeren in de goedheid van de Heer te blijven en zich identificeerde met doctrine die rechtstreeks subversief was voor de waarheid, werden wij, "de natuurlijke takken", weer ingeënt in onze eigen "olijfboom".

De Joden waren niet de enige, belangrijkste of meest talrijke "takken" van de Boom. "De takken van Jozef" worden het meest nadrukkelijk genoemd in Gen. 49:22. EFRIAM, bedoeld als de meest vruchtbare tak, werd gebroken zodat het geen volk zou zijn (Jes. 7:8); en, als een apart volk, ging verloren, niet onder de Joden, maar onder de Heidenen (Jer. 7:5; Ezechiël 11:16). Van EFRIAM zou "de volheid van de Heidenen" komen: vergelijk Gen. 48:19 met Rom. 11:25, 26.

"Het Koninkrijk" dat van de Joden werd genomen, zou aan de erfgenaam worden gegeven door adoptie en genade (Matt. 21:43). EFRIAM, wiens naam letterlijk "Ik zal vruchten voortbrengen" betekent, werd door onze Verlosser beschreven als "een natie die de vruchten van het Koninkrijk voortbrengt." Zij zouden "weer in hun eigen olijfboom worden ingeënt;" om "diep wortel te schieten en bovenuit vruchten te dragen, en het gezicht van de wereld te vullen met vrucht." Door deze vruchtbaarheid, en niet door hun voorouderlijke lijst, zou Efraïm bekend zijn. EFRIAM, als "de volheid van de Heidenen," die binnengebracht is, "zodat heel Israël zal worden gered;" want hij zal trachten "alle stammen van Israël zijn metgezellen" te maken, deelgenoten van al het goede dat God aan zichzelf heeft gegeven.

ISRAËLS zaak, terwijl hij uit het land is, en "de wereld vult met vrucht," wordt beschreven, Jesaja 28:6-8. In tegenstelling wordt de staat van het land beschreven, vers 10, 11; het afbreken van EFRIAM wordt overwogen, 27:1-4; de afkeer van de HEER van JUDA, van wie betere dingen verwacht mochten worden, vers 5-8; en zijn afwending van hen naar de kinderen die van hun natuurlijke voeding waren afgesneden - "de kinderen die van de melk zijn gespeend en van de borsten zijn getrokken" vers 9. Dezelfde genade voor de "wezen" wordt overwogen aan het einde van dat meest opmerkelijke

profetie met betrekking tot Efraïm als onderscheiden van Juda, Hos. 14:3. Efraïm zou afgesneden worden (13:12-16); maar daarna zou hij gevonden worden in vruchtbaarheid als verenigd met de Heer (14:4-8).

Het geestelijke deel van het huis van Juda is natuurlijk voortgezet in de Christelijke Kerk; en de louter natuurlijke delen hebben meer in het bijzonder de naam "JODEN" geërfd. In beide gevallen hebben we een zichtbare voortzetting van het Joodse deel van Israël; zodat het nauwelijks van hen kan worden beweerd dat ze "afgebroken" zijn; hoewel dat wel kan worden gezegd, en terecht, van "de takken van Jozef," wiens zichtbare verbinding met de st am van Israël volledig verloren was totdat ze in Christus werden gevonden in de landen waar ze zijn gekomen (Ezechiël 11:16). In Hem zouden zij de "vrucht" vinden waarmee zij " het gezicht van de wereld zouden vullen" (Hos. 14:8).

DERTIENDE. WAT WORDT BEDOELD MET "DE VOLLEDIGHEID VAN DE HEIDENEN"? (Rom. 11:25).

REPLY. - Verbind deze uitdrukking van Paulus met die oude profetie waar hier naar wordt verwezen - de zegen van de zonen van Jozef door Jakob toen "de gedeeltelijke blindheid" hem overkwam (Gen. 48). In "mysterie," of door teken, zoals dat van het kruisen van zijn armen, profeteerde hij dat EFRIAM in het genot van alle zegeningen van de eerstgeborene zou komen, zelfs in de voorkeur boven zijn eigen broer Manasse, evenals over al de rest van de kinderen van Israël. Na het patroon van de zegen die werd getoond in de twee zonen van Jozef, voorspelde Jakob dat Israël zou zegenen, zeggende: "God maak je als Efraïm en als Manasse." Efraïm zou in het genot van het eerstgeboorterecht komen; "en zo," of op dezelfde manier, "zal heel Israël gered worden." Op die opmerkelijke gelegenheid kruisde Jakob zijn armen, en legde zijn rechterhand op het hoofd van Efraïm, en schonk hem de beloften van het Eerstgeboorterecht. Jozef zou zijn vader hebben gecorrigeerd, in de veronderstelling dat hij Manasse had moeten verkiezen; maar Jakob weigerde, zeggende: "Ik weet het, mijn zoon, ik weet het: hij zal ook een volk worden, en hij zal ook groot zijn: maar waarachtig, zijn jongere broer zal groter zijn dan hij, en zijn zaad zal een meerderheid van naties worden;" of, zoals de woorden even letterlijk kunnen worden weergegeven, en zoals ze hier door Paulus worden geciteerd, "de volheid van de heidenen." Het woord dat hier is vertaald is mello (Heb.), en niet hamon (Heb.) gebruikt in Gen. 17:4. Het woord dat ha-goim (Heb.) vertaalt, wordt in verschillende delen van de Schrift op verschillende manieren vertaald; soms " Heidenen," maar over het algemeen "Naties," of "Heidenen." De "MEERDERHEID VAN NATIES" die beloofd is om uit Efraïm voort te komen, is ongetwijfeld "DE VOLLEDIGHEID VAN DE HEIDENEN" waar de Apostel naar verwijst. Efraïm, die in het bezit van het Eerstgeboorterecht is gekomen, zal met hem ervoor zorgen dat heel Israël deelgenoten van de zegen wordt.

Begrijpen we dan met deze uitdrukking niet dat van Efraïm degenen zouden komen die een leemte onder alle naties zouden vullen - een volk dat bedoeld was om de naties aan te vullen i n de bevordering van al het goede voor henzelf, en hen aan te sporen tot een voorbereiding voor de terugkeer van hun Koning: kortom, om de plaats in te vullen die vacant was gelaten voor een volk om het recht van de Eerstgeborene uit te oefenen ten aanzien van alle naties; hen voorzien van de instructies van de Koning, en, als "priester van de Heer, dienaren van onze God," leraren, zendelingen en voorbeelden van verschillende soorten die hen, voor zover menselijke activiteit dat kan doen, door de overgangsperiode leiden.

Is het niet zo dat deze kinderen van belofte, verspreid onder alle mensen, bedoeld zijn om elk deel van de menselijke familie te stimuleren tot het genieten en produceren van wat daarbij hoort; zodat alles kan bijdragen aan het algemene welzijn en de glorie van God? Dit zou inderdaad gedrag zijn dat waardig is aan de Eerstgeborene: het natuurlijke resultaat van het ten goede komen van zijn broeders zou zijn: "En zo zal heel Israël gered worden."

Laten we overwegen welke voorziening God, in Zijn goede voorzienigheid, heeft getroffen voor dit glorieuze resultaat: de verschillende zegeningen die we bezitten - fysiek, mentaal, spiritueel, artistiek, mechanisch, commercieel, politiek en literair; onze opmerkelijke positie ten opzichte van andere rassen over de hele wereld; onze verantwoordelijkheden als heersers en zendelingen; als civiele, maritieme en militaire dienaren in verschillende capaciteiten; als handelaren, of als mannen en vrouwen die onafhankelijke posities innemen, thuis of in het buitenland. Als volk hebben we geweldige rijkdom en wonderlijke middelen gekregen om goed te doen. Laten we onze bestemming vervullen om een zegen te zijn voor alle naties. God is waarachtig geweest in Zijn belofte. De uiterlijke middelen zijn in onze handen gelegd. Misschien zal Efraïm inderdaad snel de geest van de Eerstgeborene bezitten en uitoefenen!

Het zou ook gesuggereerd kunnen worden: "Zouden er een aantal naties uit Efraïm voortkomen, zoals de Heptarchie, of Zeven Saksische Koninkrijken, waarvan wordt aangenomen dat de Engelsen voornamelijk afstammen?" Wijzen deze woorden op wat de Engelsen zouden worden, aangezien zij zich aldus verspreid hebben naar alle "de uiteinden van de aarde," en een meerderheid van staten in Amerika, Australië, Indië en Zuid-Afrika zijn geworden, evenals dat zij afstammen van "een meerderheid van naties" in dit hun eigen eiland thuis? Of moeten we daarmee het vullen van de Heiden Dispensatie begrijpen? Zou Efraïm de periode moeten voltooien waarin Israël verloren zou gaan onder de Heidenen, en aan het einde waarvan AL ISRAËL gered zou worden, na het voorbeeld dat in Efraïm gegeven is; wanneer de zegeningen die door de Engelsen bezeten worden, aan vele naties zouden worden overgedragen, en de profetie vervuld zou worden: "En vele naties zullen op die dag zich bij de Heer voegen, en Mijn Volk zijn, en Ik zal midden onder jou wonen, en gij zult weten dat de Heer der Heerscharen Mij naar jullie gezonden heeft om...

"jou" (Zachariah 2:11). Romeinen 11:25 verwijst naar de gedeeltelijke blindheid die Jakob overkwam, toen "het mysterie" van de zegen van Efraïm en Manasse plaatsvond, zoals opgetekend in Gen. 48:10. "Door het geloof zegen hij beide zonen van Jozef" door het kruis, waarbij hij de zegen van de Eerstgeborene aan Efraïm gaf door adoptie door genade; verklarend dat van hem "de volheid van de Heidenen" zou komen. De Romeinen moesten niet " wijs zijn in hun eigen verwaandheid," in de veronderstelling dat hen de suprematie werd gegeven omdat Christus in deze richting werd gepredikt. Het Evangelie werd noordwestwaarts gestuurd via Rome om de kinderen van de belofte te zegenen.

VEERTIENDE. Het geluk om onze natie te ontdekken als het gekozen zaad, en erfgenamen van de bijzondere beloften, moet ons des te zorgvuldiger maken om zelfbedrog en zelfverheerlijking in deze kwestie te vermijden; want het zou zeer vreselijk zijn om te ontdekken dat we onszelf presumptionistisch iets toe-eigenen wat niet van ons is, en zo rechtvaardig vernietigd te worden als usurpatoren bij de komst van onze Heer.

ANTWOORD. - De waarheid dat wij in de plaats van de Eerstegeborene zijn, bevoordeeld boven alle naties, en de bediening van zegen aan de hele mensheid is gegeven, is geen louter speculatieve mening, maar een duidelijke feit. Er kan geen "presumptie" zijn in het accepteren van onze positie, en in het streven om op te stijgen naar de plichten van onze hoge roeping. Anders erkennen we de genade van God voor ons niet, en Zijn trouw in het schenken ervan volgens de oude belofte; en zo zijn we geneigd de middelen die we veronderstellen te hebben verworven door onze eigen wijsheid en kracht, voor ons eigen genoegen te gebruiken; terwijl we anderen laten doen in de toekomst wat wij in het heden zouden moeten doen.

De mensen die het meest zichtbaar onder de vloek staan tijdens de Christelijke dispensatie, spreken we aan als "het oude volk van God," en als speciale objecten van zegen; alsof God van Voorzienigheid zich had losgemaakt van de Openbaring van het Oude Testament; en alsof we tot bestaan waren gekomen als een bijgedachte van God, geheel apart van Zijn doeleinden zoals geopenbaard aan de vaderen.

Maar zo is het niet. Wanneer we in de Geïnspireerde Opname kijken, ontdekken we dat de zegen die ons ten deel is gevallen, niet aan het Joodse volk is beloofd, maar aan de zonen van Jozef die verloren waren onder de Heidenen, en die gevonden zouden worden onder de Heidenen "zonen van de levende God." We zouden onze afkomst moeten tonen door onze conformiteit aan de Zoon van God. Hierin kan er geen "presumptie" zijn. Maar er is groot gevaar in het niet erkennen van de waarheid van God. Wij zijn Zijn "Getuigen," en het is niet passend dat we uit een valse nederigheid voor zowel Jood als Heiden gaan, en praktisch ontkennen dat God trouw is geweest aan Zijn verbond genade beloofd aan de

Vaders.

Ongehoorzaamheid is een zonde die ons het gemakkelijkst overvalt, en waartegen we bijzonder op onze hoede moeten zijn. Kijk naar de zaak van Israël, en ook naar die van de Joden; onze verkeerde positie ten opzichte van hen is ongetwijfeld een even grote struikelblok voor hen als voor de heidenen.

Er kan geen goed mogelijk zijn in het voortzetten van zo'n universele leugen voor de wereld met betrekking tot de hele procedure van God, zoals te zeggen dat de mensen die de speciale objecten zijn van de genade van het Nieuwe Testament, niet het door God gekozen volk zijn om die genade te ontvangen. En het is ongetwijfeld een grote praktische fout om vol te houden dat we naar een ander volk moeten kijken om het werk te doen waarvoor God ons heeft geroepen, en waarvoor Hij ons heeft toegerust.

We moeten ook nooit de waarachtigheid van de Grote Profeet vergeten, met betrekking t ot de oordelen die gekomen zijn over het volk dat "Joden" wordt genoemd, terwijl zij apart blijven van hun gelovige broeders, die "Christenen" werden genoemd naar de Naam van hun Heer (Handelingen 11:26). Hun enige veiligheid, zoals die van ons, is gevonden in Christus (Deut. 18:15-19).

Vertrouwen op het vlees, of op wat de mens voor ons kan doen, is presumpie; maar vertrouwen op Jezus is redding. Deze redding, en de kracht om het aan alle naties te openbaren, werd beloofd aan EFRIAM (Gen. 48:14-16 Matt. 21:43), en door deze bezitting en openbaring van zegen zouden de zaad van EFRIAM "de zonen van de levende God" bekend zijn.

vruchten van het Koninkrijk." Hoezeer onze afstamming van Abraham en Isaak ook duidelijk was, net als die van Ezau of Herodes, dit zou ons geen recht op de zegen geven. Het is in Christus dat "alle beloften van God ja zijn, en in Hem Amen;" en het is alleen door geloof dat we de zegen kunnen verkrijgen. "Als gij van Christus zijt, dan zijt gij Abrahams zaad, erfgenamen volgens de belofte" (Gal. 3:29). Geen andere aanspraak is van waarde, maar deze geldt voor allen die in tijd, plaats en omstandigheid volgens de profetie zijn gevonden; en die, nadat zij zegen voor zichzelf hebben ontvangen, zich inzetten voor de verspreiding ervan naar iedereen om hen heen, en bereid zijn met wat zij hebben hun deel van het werk dat aan Efraïm is opgedragen te doen - dat van het voortbrengen van "de vruchten van het Koninkrijk." Wat hun oorsprong ook mag zijn, degenen die " de werken van het vlees doen, zullen het Koninkrijk van God niet beërven." Maar laat ons, als een volk, "de vruchten van het Koninkrijk" voortbrengen.

vruchten van de Geest, liefde, vreugde, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, geloof, nederigheid, e n zelfbeheersing," en ongetwijfeld zal God ons erkennen als Zijn Uitverkoren Natie.

We mogen nooit vergeten dat "het wordt geaccepteerd volgens datgene wat een man heeft, niet volgens datgene wat hij niet heeft." Maar wat betreft de werkelijke bezitting van privilege, heeft God niet zo gehandeld met enige natie als Hij heeft gedaan met de inwoners van deze eilanden en hun afstammelingen over de hele aarde. Het is geen zelfoverschatting, maar een positieve plicht, om te trachten onze positie te realiseren en naar behoren te handelen, onder de zegen van de God van Abraham, Isaak en Jakob, de God en Vader van onze Heer Jezus Christus.

Vijftiende. Ik geloof dat Rom. 11:25, 26, "De gedeeltelijke blindheid is over Israël gekomen, enz.," de hele JOODSE natie omvat, met uitzondering van de overblijfsel volgens de verkiezing van genade. Ik geloof ook dat de "blindheid" alleen betrekking heeft op hun gebrek aan erkenning van de Heer, die in vernedering kwam als de Christus, wat daarom, naar mijn mening, jouw theorie volledig ondermijnt.

ANTWOORD. - Wanneer de Apostel over het onderwerp spreekt, zegt hij: "Ik wil niet dat u onwetend bent over dit mysterie," daarom hoeven we niet helemaal verrast te zijn als er een fout wordt gemaakt. Bij het spreken over enig onderwerp, vooral van deze aard, is het noodzakelijk dat er een duidelijke begrip van termen is. "Een mysterie" wordt over het algemeen begrepen als iets dat obscuur is onthuld, of liever iets dat bekend is gemaakt door middel van een symbool - een grote waarheid, vertegenwoordigd door een actie die zijn belangrijkste betekenis ontleent aan de relatie met datgene wat het vertegenwoordigt.

Door sommigen wordt aangenomen dat "deels blindheid" betekent blindheid van een deel of gedeelte van het volk van Israël; maar wanneer de Griekse tekst wordt vergeleken - zoals met Rom. 15:15-24, 2 Kor. 1:14, enz. - zal blijken dat het betekent wat de woorden in onze vertaling ook uitdrukken, "deels blindheid," of gedeeltelijke blindheid, voor Israël als geheel. We hoeven ook niet verrast te zijn over de beschuldiging van gedeeltelijke blindheid aan het Christelijke deel van het Joodse Israël, waarvan de Heer Apostelen koos voor de Twaalf Stammen, en Boodschappers voor de naties in het algemeen. Zegt de Heer Zelf niet (Jes. 42:19-21), "Wie is blind dan Mijn dienaar? of doof als Mijn boodschapper die Ik heb gezonden? Wie is blind als hij die volmaakt is, en blind als de dienaar van de Heer? Veel dingen ziende, maar jij observeert niet; de oren openend, maar hij hoort niet. De Heer is welgevallig omwille van Zijn gerechtigheid?"

Vergelijk Jesaja 43:8-14, waarbij de blinden niet met de Heer worden geïdentificeerd, zoals sommigen vreemd hebben verondersteld, maar met de mensen die Zijn getuigen zijn.

Degenen die belast zijn met het verkondigen van de rechtvaardigheid van God in Christus Jezus, in wie Zijn volk compleet is, bevonden zich nog steeds in de situatie die de apostel beschrijft (1 Kor. 13:12), "Want nu zien we door een glazen wand, duister; nu weet ik ten dele," enzovoort. Het is zeker consistenter om aan te nemen dat de Kerk in gedeeltelijke blindheid verkeert, dan te zeggen dat al diegenen die tegen elkaar struikelen, zoals in het duister, en van wie we uit naastenliefde moeten aannemen dat ze ware Christenen zijn, in volle genieting van het licht zijn geweest, en dat "blindheid ten dele" hen niet is overkomen.

Maar "een mysterie" is één ding dat door een ander wordt weergegeven. Zo wordt de vereniging tussen Christus en Zijn Kerk weergegeven door de huwelijksrelatie; de zeven kerken door de zeven gouden kandelaren, enzovoort. Waar verwijst de apostel nu naar als hij "het mysterie" wil aanduiden waarover hij gaat spreken? Het is naar een welbekende profetie uit het Oude Testament die verband houdt met "het mysterie" wanneer Hij zegt: "Blindheid ten dele is overkomen Israël totdat de volheid van de Heidenen is binnengekomen." Waar in het Oude Testament komt deze bijzondere uitdrukking, "volheid van de Heidenen," voor?

Woorden die precies overeenkomen met het Grieks van deze passage komen voor in het Hebreeuws van Gen. 48:19, waar ze (zoals elders opgemerkt) worden vertaald als " meerderheid van naties;" maar het woord mello, vertaald als "meerderheid," betekent letterlijk "volheid" (zie KJV-marge), en komt precies overeen met pleroma van het Grieks; en het Hebreeuwse goyim is hetzelfde woord dat door de Joden wordt gebruikt om anderen dan henzelf aan te duiden. Het wordt in andere delen van het Oude Testament onverschillig vertaald als "Naties, Heidenen en Heidenen."

In deze passage voorspelt Jakob, of "Israël," zoals hij hier wordt genoemd, met betrekking tot Jozefs jongste zoon Efraïm dat hij de door God gekozen was om het Eerste recht te erven, en dat de zegen van Abraham in al zijn omvang op zijn hoofd, of het hoofd van zijn nageslacht onder de naam van HEIDENEN, zou neerdalen. We moeten daarom niet zoeken naar het volk waarop de zegen het meest nadrukkelijk zou komen, dat de naam "Joden" draagt, maar dat van "Heidenen" - "EEN MEERDERHEID OF VOLLEDIGHEID VAN HEIDENEN."

De omstandigheden waarin deze woorden werden gesproken illustreren de verwijzing van de apostel, "Deelmatige blindheid," of gedeeltelijke blindheid, zijnde een van de eerste dingen die opgemerkt werden met betrekking tot Israël in het verhaal van die mysterieuze tra nsactie zoals gegeven in Gen. 48. In vers 10 staat: "Nu waren de ogen van Israël door ouderdom vertroebeld, zodat hij niet kon zien." Dat deze blindheid echter slechts gedeeltelijk was, is duidelijk uit vers 8, waar staat: "Israël zag de zonen van Jozef en zei: Wie zijn deze?" Israël wist dat er personen voor hem stonden, maar moest verteld worden wie zij waren. En " door het geloof zegende hij beide zonen van Jozef," zijn armen "bewust" kruisend, en daarmee symbolisch, of in mysterie, toonde hoe door het geloof, of door de openbaring van het Kruis, de zegen van Abraham op de "HEIDENEN" zou komen.

De ministers van de zegen werden goddelijke richtlijnen gegeven, maar wisten toch slechts ten dele. Niet door louter uiterlijke omstandigheden werd Paulus "gehinderd" om naar de rechterhand of de linkerhand te keren toen hij voor het eerst Europa binnenging in de bediening van het Evangelie, maar "door de Geest." In gedeeltelijke blindheid met betrekking tot Gods doel in deze zaak, werd hij gedwongen om noordwestwaarts naar Troas (Troje) te gaan, en vandaar over naar Europa, om in Filippi "dat goede werk te beginnen dat God zou verrichten tot de dag van Jezus Christus." (Fil. 1:6) Voorwaarts in deze richting, zo opmerkelijk aangegeven door de Geest van God, is de bediening van het Evangelie werkelijk voortgegaan, en inderdaad van alle andere zegeningen totdat het is gekomen op mensen die we hebben geïdentificeerd als het hoofd van de "volheid van de Heidenen" of de meerderheid van naties die voortkomen uit Efraïm, en die het hebben uitgevoerd naar "alle uiteinden van de aarde."

Als het toegestaan zou zijn om "blindheid van een deel" te gebruiken in plaats van "blindheid in part", zouden we kunnen betogen dat, aangezien blindheid alleen aan een deel van Israël wordt toegeschreven, het grote deel van het volk redelijkerwijs verwacht mag worden in het genot van het licht [van Jezus Christus], en niet als Joden, noch als louter heidenen. Maar wetende dat de passage betekent dat het gaat om gedeeltelijke blindheid in plaats van de blindheid van een deel, weigeren we gebruik te maken van deze concessie ten gunste van ons standpunt dat verloren Israël moet worden gezocht in het licht, in contrast met het nominaal Joodse deel van Israël dat zo lang wordt verondersteld de vloek van juridische blindheid te lijden.

We moeten nooit vergeten dat "het Koninkrijk" van de Joden zou worden afgenomen, en dat het, net zo zeker als dit is gebeurd, zou worden gegeven aan "een natie" die was aangesteld om "de vruchten daarvan voort te brengen" (Matt. 21:43). Hierin is er kennelijk een toespeling op Efraïm, over wie in de profetie zoveel wordt gezegd met betrekking tot "vruchtbaarheid." Waarachtig, hij heeft vaak geprobeerd om vruchten va n zichzelf en voor zichzelf voort te brengen, maar uiteindelijk zal hij luisteren naar de vriendelijke aanwijzing van de Heer: "VAN MIJ WORDT JOUW VRUCHT GEVONDEN."

Al toen ze alleen bekend waren als "een menigte van heidenen," hebben zij het gezicht van de wereld bedekt met de bladeren van "de boom des levens." Laten we hopen en bidden en ook werken zodat de vrucht mag volgen.

Geen ander feit dan dat van Jakob die de zonen van Jozef zegent, kan worden aangewezen als datgene waar de Apostel naar verwijst onder de naam van een "mysterie."

Geen andere profetie dan die van Jakob met betrekking tot Efraïm bevat zo precies de woorden die door de Apostel zijn geciteerd als zijnde uit een bekende profetie.

Geen ander volk dan het Anglo-Saksische ras - en we hebben aangetoond dat zij niet als J oden moeten worden gezocht, maar onder de Heidenen - komt zo precies overeen met alle termen waarin het volk wordt beschreven waarop zo'n genade zou worden getoond.

En wanneer Efraïm volledig in de zegen is gekomen, zullen ongetwijfeld "AL ISRAËL" - " alle stammen van Israël zijn metgezellen" in de zegen met hem worden verzameld; "en zo" of op dezelfde manier, "zal heel Israël gered worden;" of zoals Jakob het uitdrukt, "In jou zal Israël zegenen, zeggende, God maak jou als Efraïm en Manasse." Als Efraïm en Manasse geen bekende bestaan hebben, waar zijn dan de typen van zegen?

Maar als zij de meest vooraanstaande positie in beide hemisferen innemen; als zij, hetzij onder elkaar of door hun zendingsinstellingen, bijna al het ware volk van God op de hele aarde omvatten; als God door Zijn voorzienigheid hen daadwerkelijk heeft aangesteld als de beheerders van Zijn overvloed voor alle anderen, of ze nu Joden of Heidenen zijn; dan hebben we iets dat overeenkomt met "DE EERSTGEBOORTE" dat, niet volgens natuurlijk recht, maar volgens verkiezing door genade, zou worden geschonken aan de zonen van Jozef, en meer in het bijzonder aan de jongere zoon Efraïm, geboren uit Jozef toen hij verloren was voor Israël.

ZEVENTIENDE. " De zegen die aan Efraïm is gegeven, verwijst naar geestelijke zegeningen die hierna zullen worden genoten, o

NADAT de mensen zijn ontdekt aan wie de zegen toebehoort.

ANTWOORD. - Jakob zegen de zonen van Jozef op alle mogelijke manieren. Hij zegent hen in de naam van zijn voorouders, Abraham en Isaak, wat ten minste impliceert dat ze als ras zeer bevoorrecht zouden zijn; in de naam van de God van Voorzienigheid, " de God die mij mijn hele leven lang heeft gevoed," en in de naam van de Verlosser van Israël, "de Engel die mij van al het kwaad heeft verlost." Woorden als deze kunnen alleen vervuld worden in een volk waarvoor de Heer blijft zorgen. Ter bewijs dat de zegeningen die uitgesproken zijn over Jozef en zijn nageslacht zowel aardse en tij delijke als hemelse en geestelijke aard hadden, zie wat er over hen voorspeld wordt in Gen. 49:22-27; en Deut. 33:13-18.

Dat AL ISRAËL, of de Tien Stammen, opgeslokt zijn, niet onder de Joden, maar onder de Heidenen, zal, denk ik, wel worden toegegeven. Dat ISRAËL, als verstoten onder de Heidenen, geen verleiding had om hun trots op ras te behouden, lijkt evident uit wat er gezegd wordt nabij de tijd van hun verstoting: "Nu zullen zij onder de Heidenen zijn als een vat waarin geen genoegen is" (Hos. 8:8). Als Israël werden zij niet gewaardeerd door de andere naties. Waarom deze afkeer uitlokken omwille van een naam, terwijl zij al de belangrijkere onderscheidingen hadden verlaten die God had gegeven om hen van de naties in het algemeen te scheiden?

Erkent de Heer hen niet als zeggende: "Wij zijn afgesneden van onze delen"? (Ezechiël 37:11). Maar hoewel zij als Israël "afgesneden" waren, zouden zij daardoor niet moeten ophouden "een natie" voor de Heer te zijn (Jer. 31:35, 36)? Moesten zij niet juist groeien tot "een meerderheid van naties en heidenen"? En het is als zodanig, en niet als Joden, dat wij moeten zoeken naar het volk aan wie de Eerstgeboorte was beloofd, en op wie de Zegen werd geschonken door de oude dienaren van God in gedeeltelijke blindheid. Zonder de kennis van "dit mysterie," waarin de wonderen van Verlossing en Voorzienigheid werden getoond, zijn mensen zeer geneigd "wijs in hun eigen veronderstellingen" te zijn.

ACHTTIENDE. "Ik ontdek ook dat de term of titel van "ISRAËL" niet beperkt is tot de Tien Stammen."

ANTWOORD. - De auteur van "Onze Israëlische Oorsprong" heeft nooit beweerd dat de term "Israël" uitsluitend toebehoorde aan de Tien Stammen. Integendeel, hij hield vol dat, hoewel de Tien Stammen

naar zijn weten nooit "Joden" werden genoemd, de Joden Israëlieten zijn - op dezelfde manier als een man uit Kent een Engelsman is, hoewel niet alle Engelsen mannen uit Kent zijn.

Verschillende schrijvers hebben verschillende manieren om de twee huizen te onderscheiden. JEREMIAH noemt de ene bijvoorbeeld "trouwe Juda" en de andere "afvallig Israël" (hoofdstuk 3.); terwijl EZEKIEL de Joden bijna altijd "Israël" of "kinderen van Israël" noemt, en de mensen die gewoonlijk Israël worden genoemd, noemt hij "al Israël" of "het hele huis van Israël."

In de laatste term sluit hij de Joden niet in; zie Ezechiël 11:15, waar "het hele huis van Israël" volledig wordt onderscheiden van de Joden, "de inwoners van Jeruzalem"; en in vers 16 belooft de Heer dat "het hele huis van Israël," dat ver weg was geworpen onder de heidenen, Hij tot Zichzelf zal brengen, in de landen waarheen zij zouden komen. De Joden hadden zich verheugd over de uitzetting van hun broeders van het huis van AL ISRAËL, zeggende: "Ga ver weg van de Heer; aan ons (de Joden) is dit land gegeven in bezit." Maar aan de mensen die de Joden dachten te zijn weggegooid als onrein, bevestigt de Heer Zijn voornemen om zich nabij te trekken in hun verstoten toestand. Niet alleen zal Hij hen toestaan om Zijn binnenplaatsen te benaderen, maar zelfs om in Zijn huis te komen - ja, in Hem, hun "Kleine Heiligdom."

In Ezechiël 37 vinden we ook dezelfde onderscheiding. Hier wordt de opstanding van Israël beschreven, die de profeet niet herkent terwijl hij in de vallei van de dorre botten ligt. Hij moet verteld worden wie de archeologische specimens zijn, zelfs nadat ze door het woord van profetie op hun voeten zijn gezet, "een zeer groot leger." Vers 11: "ZOON VAN DE MENS, DEZE BOTEN ZIJN HET HELE HUIS VAN ISRAËL." Men zou kunnen veronderstellen dat "het hele huis van Israël" hier de Joden omvat; maar als we naar vers 16 kijken, hebben we reden om te zien dat dit niet het geval is. Daar worden "Juda en de kinderen van Israël zijn metgezellen" onderscheiden van "EFRAÏM EN HEEL HET HUIS VAN ISRAËL ZIJN METGEZELLEN," in een periode die verondersteld wordt nog toekomstig te zijn, wanneer de twee op de bergen van Israël één zullen worden. Het verschil tussen de twee huizen wordt aldus gemarkeerd in hun uitgestoten worden, en i n hun verzameld worden.

De gevallen van de twee waren ook onder de wet verschillend. Over Israël "had Hij geen genade, en nam hen volledig weg," maar over Juda "had Hij genade" (Hos. 1:6). Wanneer de tijden van het Nieuwe Testament worden overwogen, heeft de Heer genade over Israël (Hos. 2.). Hij zendt zelfs Zijn woord weg van "trouwe Juda" naar "het noordland" (Jer. 3.). De Heer had beloofd

om het verstoten huis van Israël tot Zichzelf te brengen terwijl zij in vreemde landen waren; en hier wordt hetzelfde geïmpliceerd in wat er met hen wordt gezegd ten tijde van hun herstel. Ze zijn al opgewekt door het Woord en de Geest van God; ze hebben de Heer al leren kennen, ze hebben al Zijn Geest in hen, voordat ze in hun eigen land worden geplaatst en hun resterende blindheid wordt weggenomen, zoals geïmpliceerd in deze woorden: "Dan zult gij weten dat Ik, de Heer, gesproken heb en uitgevoerd heb, zegt de Heer."

NEGENTIENDE. "Redeneren door analogie is zeer gevaarlijk en zou een levendige verbeelding natuurlijk op het verkeerde pad kunnen brengen; zoals het zeggen dat omdat de evangelisatie van de Apostelen noordwestwaarts was, het waarschijnlijk was dat Israël noordwestwaarts reisde."

ANTWOORD. - Hier lijkt een fout te zijn. De bedoeling was niet om slechts één feit te nemen en daaruit door analogie te redeneren; maar door een inductief proces alle feiten te verzamelen die op het punt betrekking hebben, om te tonen dat de wetten van de Voorzienigheid net zo werkelijk bestaan en net zo uniform zijn als die waardoor God de materiële wereld regeert. Een van deze wetten wordt aangegeven in Jer. 3:12: "Ga en verkondig deze woorden naar het Noorden en zeg: Keer terug, jij afvallige Israël, zegt de Heer."

Het is aangetoond dat de mensen hier bedoeld "afvallig Israël" zijn, onderscheiden van " trouwe Juda;" dat het Woord van de laatste naar de eerste moest worden gestuurd, en dat het eerste vertrek naar het NOORDEN was; dat zoals het Woord zo van de Joden naar Israël dat onder de Heidenen was verstoten moest worden gestuurd, we de daaropvolgende koers van dat Woord moeten volgen, moeten zien in welke richting van het noorden het eindigt, en moeten observeren waaruit het resulteert in de evangelisatie van de wereld in alle richtingen.

Op dat punt waar de lijnen die naar het noorden lopen eindigen, en die welke naar "de uiteinden van de aarde" gaan beginnen, is het niet alleen waarschijnlijk, maar ook zeker, dat we Israël zullen vinden. God, die Zijn Woord in een bepaalde richting zond, na een bepaald volk, kan zich niet vergist hebben; en het is aangetoond dat Hij ons geen gelegenheid heeft gegeven om de koers van Zijn Woord verkeerd te begrijpen nadat het naar het noorden naar Antiochië was gegaan. Het resterende deel van de grote profetische lijn van Rijken, waardoor het Woord zou gaan, lag naar het noordwesten. Hier, aan de "voeten" van de Grote Beeld, zoals het "modder" van de straten, lag het volk dat verzameld zou worden bij de Steen en zijn toename zou vormen, de Grote Beeld verdringend, en de hele aarde vulend (Dan.

2.), zij gemaakt zijnde, met al Zijn heiligen, "de volheid van Hem die alles in allen vervult." (Efeziërs 1:23).

Nadat Israël, in wie Hij verheerlijkt zou worden, was Hij rechtstreeks Zijn Woord zond door de naties die Jeruzalem verwoestten; en wanneer het Woord effectief wordt voor het doel waarvoor het werd gezonden, "ZULLEN VEEL NATIES OP DIE DAG ZICH BIJ DE HEER VOEGEN EN ZULLEN ZIJ MIJN VOLK ZIJN" (Zacharia 2:8, 11; Hosea 2:23). In deze richting kwamen dan ook elke opeenvolgende reis van de boodschappers die werden gezonden om het Woord van het Koninkrijk te brengen. Langs deze lijn werden ook de Brieven verzonden. In deze richting wordt onze Grote Hoogpriester gezien die voortgaat, zoals beschreven in Openbaring 1. Vanuit het OOSTEN wordt de Engel gezien met het zegel van de Levende God, die is gezonden om de verkiezing uit alle Stammen van Israël te verzegelen (Openbaring 7). En in deze richting zijn daadwerkelijk de opeenvolgende grote ingrepen van de God van Israël gekomen ter bevestiging van Zijn waarheid, het herleven van Zijn zaak, en het verspreiden van Zijn licht door de donkere eeuwen.

Hier, in het noordwesten, heeft Gods Woord, dat werd gestuurd na "afvallig Israël", een volk gevonden met ongekende middelen om te handelen in de beheer die aan Israël was toegewezen. Het zal zeker niet ontkend worden dat wij meer bevoorrecht zijn dan welk ander volk dan ook; dat de veelheid, vervangende kracht en bediening van de zegen die aan de nageslacht van Abraham in de lijn van Efraïm zijn beloofd, daadwerkelijk aan ons volk zijn geschonken, sinds zij het Kruis als hun vaandel namen en in enige mate consistent handelden met deze belijdenis. We hebben niets om op te scheppen. Het is allemaal genade. Toch moeten we erkennen dat God met ons is omgegaan zoals Hij beloofd heeft met Israël om te gaan, en zoals Hij niet heeft gezegd dat Hij met enig ander volk zou omgaan.

We bevinden ons precies in die staat van voorrecht, verantwoordelijkheid, gedeeltelijke blindheid en falen door onze eigen fouten, waarin Israël zich bevond, toen zij in de laatste dagen zouden beginnen na te denken over het Woord en de Werking van God met betrekking tot henzelf. Zij worden aangesproken en opgeroepen tot bekering en tot een rijkere ervaring van Zijn genade, "een zeer korte tijd voordat Libanon in een vruchtbaar veld zal worden veranderd" (Jesaja 29.). In de genoemde tijd zouden zij weer Zijn volk zijn geworden, wat alleen in Christus kan zijn; en daarom worden zij verdedigd in het land waaruit zij eerder waren verdreven.

In het grote herstel zal Efraïm meer specifiek uit het Westen komen; en in het Westen zijn onze mensen voornamelijk te vinden. Hier is hun juiste verblijfplaats, maar ze hebben zich ook verspreid naar alle "uiteinden van de aarde;" waarvandaan ze ook worden voorgesteld als ko mend. Het volk dat zo

samengesteld is, zijn geen heidenen, moslims of joden, maar christenen; een volk dat de Naam van de Heer op zich heeft en van wie Hij kan zeggen, -

"Dit volk heb Ik voor Mij gevormd;

Zij zullen Mijn lof verkondigen" (Jesaja 43:5-9, 21).

Waarachtig, het woord "noordwestelijk" komt niet voor in de Bijbel, maar evenmin komt het woord "Drie-eenheid" voor, en toch ligt de leer van de Drie-eenheid aan de basis van de Bijbels onderwijs[ABCOG: een ongelukkige keuze van parallel, gezien het sterke bijbelse bewijs dat de hypothese van de "Drie-eenheid" tegenspreekt.] Het is niet noodzakelijk dat het woord "noordwestelijk" in de Bijbel voorkomt, maar alleen dat dit het woord is dat het meest beknopt uitdrukt wat de Schriften uitgebreider onthullen. Onmiskenbaar wijst het Woord naar het noorden en ook naar het westen; eerst naar het noorden naar Antiochië [modern Syrië], en dan naar het westen naar Illyrië [modern Joegoslavië]. En het is pas door westwaarts te gaan dat we in het noorden "een meerderheid van naties" tegenkomen in de omstandigheden die in de profetie worden erkend als zijnde die waarin verloren Israël te vinden zou zijn.

Hier in deze "verafgelegen eilanden," in hun eigen juiste thuis, vinden we dit volk dat alleen woont, naast het feit dat het talrijk is onder de naties. Ze kwamen van waar Israël verloren was, en bezitten overvloedig bewijs dat ze het volk zijn dat verloren was, als het natuurlijke Israël, te vinden in Christus "zonen van de levende God." Een geïsoleerd feit is niet in bezit genomen en in een bepaalde richting gebogen; maar het is aangetoond in "Onze Israëlische Oorsprong" dat er een doel was dat werd verklaard, en dat de hele Voorzienigheid van God dit uitvoert. We tonen EENHEID VAN VERKLAARD ONTWERP IN ALLE HANDELINGEN VAN GOD MET BETREKKING TOT ISRAËL.

Er is gevaar in het toeschrijven aan het Woord van God wat het niet bevat, maar er kan nauwelijks enige gevaar zijn in het inductief redeneren vanuit alle feiten van de zaak; op dezelfde manier als waarin, sinds de tijd van Lord Bacon, zulke immense vorderingen zijn gemaakt in de kennis van de wetten volgens welke de regering van het materiële universum plaatsvindt. Bisschop Butler zegt in zijn "Analogie," hoofdstuk 3: "En zoals het erkend wordt dat het hele schema van de Bijbel nog niet begrepen is; zo, als het ooit begrepen wordt vóór de herstel van alle dingen (Handelingen 3:21),

en zonder miraculeuze ingrepen, moet het op dezelfde manier zijn als waarop natuurlijke kennis wordt verworven - door de voortzetting en vooruitgang van leren en vrijheid; en door specifieke personen die letten op, vergelijken en het nastreven van aanwijzingen die verspreid zijn, welke door de meerderheid van de wereld over het hoofd worden gezien en genegeerd. Want dit is de manier waarop alle verbeteringen worden gemaakt - door nadenkende mannen die obscure hints traceren, alsof ze ons toevallig door de natuur zijn toegeworpen, of die lijken op te komen in onze gedachten bij toeval."

"Het is helemaal niet ongelooflijk dat een boek, dat zo lang in het bezit van de mensheid is, veel waarheden zou bevatten die nog niet ontdekt zijn. Want alle dezelfde fenomenen en dezelfde onderzoekscapaciteiten, waaruit zulke grote ontdekkingen in de natuurwetenschap zijn gedaan in de huidige en vorige tijd, waren al enkele duizenden jaren eerder in het bezit van de mensheid. En mogelijk was het de bedoeling dat gebeurtenissen, naarmate ze zich voordoen, de betekenis van verschillende delen van de Bijbel openen en vaststellen."

TWINTIGSTE. "Maar is onze roeping niet hemels en superieur aan die van Israël?"

ANTWOORD. - Het is een illusie te veronderstellen dat als je als Israëlieten wordt aangetroffen, je noodzakelijkerwijs onder het Joodse verbond moet zijn, je hemelse roeping verliest, je deel hebt met Israël op het land dat aan hun vaders beloofd is, en je wordt beroofd van de hemelse erfenis. Weet je niet dat je alleen gezegend kunt zijn met de gelovige Abraham, en onder de natuurlijke takken? Verwacht je een hogere of lagere roeping dan die van Abraham, die "erfgenaam van de wereld" was, en toch uitzag naar " die stad wiens Bouwer en Maker God is," en die God heeft voorbereid voor Zijn gelovigen van alle tijden, die ook heerschappij over de aarde zullen hebben? Weet je niet dat het dubbele deel, de zegen van de eerstgeboorte, beloofd was aan de zonen van Jozef; die het door adoptie door genade zouden genieten en niet door de daden van de Wet? Je hebt zeker geen goede autoriteit om de aarde van de hemel te scheiden, het een aan het natuurlijke zaad te geven; en in de trots van je heiden-zijn het andere voor j ezelf toe te eigenen. Nee: "wie overwint, zal alle dingen erven," of hij nu Jood of heiden, besneden of onbesneden, barbaar, Scythiër, slaaf of vrij is.

De kennis van "onze Israëlische oorsprong," door ons op de hoogte te stellen van de grote verplichtingen waaronder wij worden gebracht door de God van onze vaders om ons hele wezen, alles wat we zijn, en alles waarmee Hij ons zo rijkelijk heeft begunstigd, aan Hem te wijden, de middelen te verspreiden die Hij ons heeft gegeven om Zijn

levensgevende waarheid over de hele aarde, is inderdaad goed berekend om ons te vernederen vanwege onze eerdere slechte omgang met Zijn wonderlijke vriendelijkheid, en onze verwaarlozing van veel belangrijke plichten. Maar het verheft ons ook van het kruipen i n het stof, en versterkt ons enorm voor de dienst waartoe we geroepen zijn; als het zo overvloedig overtuigt van de waarheid en trouw van God, en van Zijn almachtige kracht in het volbrengen van wat Hij zo wijs van het begin heeft voorgenomen. Het is veel om te voelen dat wij het volk van belofte zijn waarover aan Abraham gesproken werd; en beloofd om te komen niet uit een volk onder de Wet, maar uit het verstoten huis van Israël, dat van oudsher van de Wet gescheiden is, om met haar "Ishi" (Hos. 2:16) te worden gehuwd volgens de voorwaarden van het eeuwige verbond waardoor gelovigen nu met Christus zijn verenigd.

EENEN TWINTIGSTE. "De Brief aan de Galaten erkent hen niet in de zin van Israëlieten; maar, integendeel, het hele argument berust op het feit dat zij, als Heidenen van oorsprong, terugkeerden naar de zwakke en armoedige elementen van het Jodendom [ABCOG: in feite naar hun heidense zwakke en armoedige elementen]. Paulus, zelf een Jood, kon Timotheüs besnijden en onschuldig zijn; maar hij schrijft aan de Galaten dat als zij besneden zouden worden [ABCOG: als zij hun vertrouwen in de besnijdenis zouden stellen, dan], Christus hen niets zou profiteren. Nu waren deze Galaten onze verwanten, onze eigen neven en nichten, zoals de hele geschiedenis getuigt. Zie Rollin (ed. 1826, vol. 2, p. 312). Luther erkent de veronderstelde verwantschap tussen de Duitsers en de Galaten in zijn Commentaar op de Brief aan de Galaten. 'Sommigen denken,' zegt hij in hoofdstuk 1:6, 'dat de Duitsers afstammen van de Galaten. Deze voorspelling is misschien niet onwaar, want de Duitsers lijken in wezen niet op hen,'" enz.

REACTIE. - De schrijver lijkt uit te gaan van de veronderstelling dat wij pleiten voor een conformiteit aan de ceremoniële wet als het grote privilege dat voortvloeit uit de kennis van "Onze Israëlische Oorsprong." Waar hij zo'n idee vandaan heeft, is zeker niet te vinden in het boek dat zo bekend staat, en het zou goed voor hem zijn om het te lezen als hij van plan is om nog meer over het onderwerp te zeggen. Bovendien volgt daaruit niet, omdat het land Galatië werd genoemd, en de inwoners ervan "Galaten" werden genoemd, dat de aangesproken Christenen daarom afstammelingen van de Galliërs waren. Veel landen - zoals bijvoorbeeld een groot deel van de Verenigde Staten van Amerika - zijn genoemd naar stammen die nu niet meer in die landen wonen. De Brief van Petrus erkent degenen in Galatië aan wie hij schrijft als "vreemdelingen" daarin; en toch niet van het huis van Juda, maar van dat huis waarop de Heer geen genade had - van het verstoten huis van Israël, maar die nu, door genade, waren gemaakt tot "het volk van God" (1 Petr. 2:10). Zij hadden gezegd toen zij verworpen werden: "Onze hoop is verloren; wij zijn afgesneden voor onze delen," maar zij waren nu opnieuw geboren tot een levende hoop door het Evangelie.

De geschiedenis stelt ook dat het ras waarmee we Efraïm identificeren heel anders was dan dat van de Galliërs. Luister naar Prideaux, deel ii., boek vi., "Het land waarvandaan deze Cymbriërs kwamen was de Cymbrica Chersonesus, hetzelfde dat nu Jutland, Sleswick en Holstein bevat. Toen zij dit land verlieten, namen de Asae, die kwamen uit tussen de Euxine [Zwarte] en Kaspische Zeeën, het in bezit, en van hen kwamen die Angli die, samen met de Saksen, na het verdrijven van de Britten, zich meester maakten van dat deel van Groot-Brittannië dat nu Engeland wordt genoemd."

Het moet worden herinnerd dat uitgestoten Israël door de Assyriërs naar de grenzen van de Kaspische Zee was gebracht. De Angli (Heb. Engli), waaruit de Engelsen voortkwamen, voor wie "het Boek van Herinnering," of Evangelies, werd geschreven, Mal. 4:2, zijn dus niet alleen in de geschiedenis onderscheiden van de Galliërs, maar zelfs van de Cymri die later een inval in Italië deden, overeenkomstig die welke de Galliërs bijna 200 jaar eerder in Griekenland en Klein-Azië hadden gemaakt.

Als de Galliërs nu uit de uitersten van de oceaan waren gekomen, en uit dezelfde landen als waaruit de Angli in Groot-Brittannië kwamen, dan lijkt het erop dat de Cymri waren gekomen om het interval op te vullen tussen de verlatenheid van het uiterste noorden door de Galliërs, en de komst van de Anglo-Saksische ras daar; op dezelfde manier dat we zien dat de ene stam na de andere van de Noord-Amerikaanse Indianen westwaarts i s gedreven door de natuurlijke verspreiding van de Engelsen over het Amerikaanse continent. De stam die het dichtst bij de blanken staat, en meer beïnvloed is door de kracht van de Europese beschaving, neemt de plaats in van de minder beschavende stam, die verder teruggedrongen wordt. Zo was het in Europa. Gezond verstand kan de absurditeit aantonen van het rekenen van de Noord-Amerikaanse Indianen tot dezelfde familie van naties als het volk van de Verenigde Staten. Hoewel ze afkomstig zijn uit dezelfde landen als die waar de blanken zich nu hebben gevestigd, zijn ze zeker niet van hetzelfde volk. Evenzo waren de Angli van een andere ras dan de Galliërs, met wie ze echter vermengd raakten; en nog meer met hun verwanten, de Cymri. Maar er is vermoedelijk bewijs dat zowel de Galaten als de Cymri van eerdere deportaties van I sraël waren; de eersten waarschijnlijk van het Hebreeuwse Ger "een vreemdeling" (l en r zijn verwisselbaar), en de laatsten van Kymri, of "volgens Omri;" d.w.z. Baal-aanbidders uit Samaria, de stad van Omri.

Restanten van andere naties die zich hebben vermengd met het Joodse ras, hebben de

oorsprong van het Joodse volk in het algemeen niet weggenomen. Evenmin kan een gedeeltelijke vermenging met andere rassen de Israëlische oorsprong van dat huis van Israël, dat onbesneden werd gemaakt en dat nu te vinden is op de plaatsen en in alle omstandigheden die voorspeld zijn, aan het einde van de Zeven Tijden waarin het onder de Heidenen zou worden verstoten, vernietigen.

TWEEENTWINTIGSTE. "Ik keur het idee ten zeerste af dat wetenschap en veel menselijke kennis van welke aard dan ook nodig zijn voor het juiste begrip en de uiteenzetting van het Woord van God; want hoe zouden dan de grote massa van Gods eigen kinderen, onder wie (zoals Zijn Woord ons vertelt) niet veel machtigen, niet veel wijzen van deze wereld te vinden zijn, ooit in staat zijn om het grotere deel van dat Woord, dat uit profetie bestaat, te begrijpen?"

ANTWOORD. - De Schriften hebben veel schoonheid, die degenen die Hebreeuws en Grieks kennen beter kunnen waarderen dan anderen die deze alleen vanuit een vertaling kennen, hoe goed ook. Er zijn veel verwijzingen naar de Oude Geschiedenis en Oosterse manieren die personen die hebben gereisd en diepgaand in dergelijke zaken zijn ingelezen, beter zouden moeten begrijpen dan de ongelezen armen die niets weten buiten hun eigen directe omgeving. Er zijn veel verwijzingen naar metalen en edelstenen, bomen, planten, beesten, vogels en vissen, en naar de kenmerken van verschillende naties; er wordt veel gezegd over specifieke bergen, rivieren, zeeën en landen; fijne en nuttige kunsten, stadsproducties, agrarische beroepen, oorlogsvoering, vormen van regering en offers, wat een immense hoeveelheid kennis impliceert, die zelden door één individu wordt bezeten. Het zou dus een vleierij zijn om de onwetende man te vertellen dat hij even goed in staat is om Dan. 11 uit te leggen als een ander die de geschiedenis van Syrië en Egypte en de relatie van deze landen tot Palestina in de perioden waarnaar in de profetie wordt verwezen, heeft bestudeerd.

Het is waar dat de man die niet veel weet over vroegere tijden, noch over vreemde landen, misschien iets weet over de verleidingen en beproevingen die gemeenschappelijk zijn voor de menselijke natuur, en misschien sterk de aanpassing van de Bijbelse belofte en voorschrift, en vooral van het glorieuze Evangelie van de genade van God aanvoelt om zijn eigen geval te ontmoeten. Maar zelfs hier kan het een nadeel voor hem zijn dat zijn kennis zo beperkt is. Zijn eigen idiosyncrasie kan hij in gevaar brengen door deze aan de menselijke natuur in het algemeen toe te schrijven. Wat slechts het resultaat is van lokale omstandigheden, kan hij beschouwen als radicaal aangeboren. Het zou belangrijk kunnen zijn dat hem een begrip wordt gegeven van de verschillende vermogens van de menselijke geest zoals die door allen worden bezeten, en van hun verschillende combinaties, om nog intelligenter de mooie aanpassing van het Woord van God aan de morele en intellectuele behoeften van de mensheid te zien; en dat in de nieuwe schepping in Christus Jezus passende bezigheid is

voorzien voor elke specifieke faculteit. God kan alle kennis van Zijn werken in de Schepping en Voorzienigheid heiligen voor een beter begrip van Zijn Woord. De kennis van wat Hij heeft gedaan in de vorming van lichaam, ziel en geest is niet te verachten. Het Woord van God maakt mooie onderscheidingen, die iemand die niet bekend is met de studie van de geest gemakkelijk kan over het hoofd zien. Het is "scherper dan enig tweesnijdend zwaard, doordringend tot de scheiding van ziel en geest, en van de gewrichten en het merg, en is een beoordelaar van de gedachten en voornemens van het hart" (Heb. 4:12). Wat God ook ge maakt of gedaan heeft, en erkend is in de Bijbel, is zeker waardig van onze aandacht; maar vooral de menselijke geest die in contact moet komen met dat Woord.

Onze Verlosser "redeneerde" met de dokters terwijl Hij nog maar een kind was; Paulus kon zowel Natuurlijke Wetenschap als Griekse Literatuur gebruiken in zijn geschillen met degenen die zichzelf wijs achtten, en noch de menigte noch de Areopagieten waren in staat om de volledige omvattendheid van zijn disputaties te benaderen; maar dit weerhield de een of de ander er niet van om te spreken ten voordele van degenen die ofwel dergelijke onderricht nodig hadden of in staat waren om er baat bij te hebben. Het zou geen kleine vergissing geweest zijn met betrekking tot zijn eigen belang als een onwetende man, hoe arm of rijk ook, bezwaar had gemaakt tegen hun onderricht omdat het niet paste bij zijn capaciteit. Zou het niet eerder de plicht zijn van zo iemand om te bidden om een capaciteit, en tegelijkertijd te werken om deze te verkrijgen?

Nu weten we als feit dat er zaken in de Bijbel zijn die weinigen, zo niet niemand, begrijpen. Een kind kan de weg van redding begrijpen. Iemand die niet veel van geschiedenis weet, ka n het grote feit kennen dat Jezus Christus stierf voor onze verlossing. Maar op hoeveel verschillende manieren wordt deze waarheid in de Schrift onderwezen, en veel dat daarmee verbonden is, waarvan we weten dat niet elke individuele kind van God het bezit! Inderdaad, zeer weinigen beweren een duidelijk idee te hebben gevormd van een aanzienlijk deel van de profetische Schrift, of van het doel van God in het geven van een groot deel van wat historisch is. Maar omdat dergelijke kennis niet algemeen door Christenen wordt verworven, moeten we dan zeggen dat het verwaarloosd moet worden door degenen die de middelen hebben om het te verkrijgen?

Als iemand zou zeggen: "Ik heb kennis verworven van de waarheid van een dergelijk gedeelte van het Woord van God, wiens ware betekenis voorheen onbekend was en daarom over het hoofd werd gezien of verkeerd werd toegepast. Nu vind ik het vol licht, en werpt het zijn licht niet alleen op andere delen van de Bijbel, die voorheen onduidelijk waren, maar ook op Gods werken in de Schepping en Voorzienigheid. En dat dit geen vals licht is, laat degenen die Gods Werken en Woord het meest uitgebreid kennen, naar hen kijken in dit licht en zien of het niet Gods eigen kijk op het onderwerp is;" als iemand zou

spreek zo, degenen die zich bewust waren gedeeltelijk blind te zijn, en zich niet het recht toeëigenden om God voor te schrijven via welk kanaal Hij het behaagde om licht naar hun geest te brengen, zouden natuurlijk aandacht schenken en onderzoeken.

Wij nodigen iedereen uit om dat te doen met betrekking tot "Onze Israëlische Oorsprong," volgens hun capaciteiten en mogelijkheden. Als ze niets weten van ethnologie of oude geschiedenis, weten ze misschien iets over hun eigen tijd en volk. Ze kunnen bijvoorbeeld weten of God onze natie heeft bevoordeeld volgens de duidelijke betekenis van de beloften die zijn gedaan met betrekking tot de nageslacht van Abraham in de lijn van Efraïm. Zo niet, dan kunnen ze de Schriften onderzoeken, onmiddellijk om zich heen kijken en het Woord van God in hun eigen geval vervuld zien. Een ander kan verder kijken en het geval van andere naties in ogenschouw nemen; of nog verder terugkijken en de relatie van het heden tot het verleden en de toekomst zien.

Maar anderen zouden de Waarheid niet moeten afwijzen omdat de implicaties breder zijn dan "kinderen in begrip" kunnen bevatten. Laat hen eerder trachten te voldoen aan het apostolische gebod, "WEES VOLWASSEN IN BEGRIP." Er is niets noodzakelijk voor de kennis, of zelfs de ontdekking van "onze Israëlische oorsprong" waartoe een arme man niet daadwerkelijk kan komen. Kennis is nu meer algemeen verspreid en meer uitgebreid bezeten dan sommigen geneigd zijn te denken; en als Christenen zich niet van die omstandigheid bedienen om een dieper en algemener begrip van de Schrift onder de massa te bevorderen, zal Satan het in hun nadeel gebruiken, terwijl ze onnodig struikelblokken opwerpen voor de blinden. We zouden de wetenschap en het leren niet " sterk moeten afkeuren" zonder enige rechtvaardiging vanuit het Woord van God; waarvan, voor zover ik weet, we dat niet hebben. Eerder worden we aangespoord om " wijsheid te verwerven en inzicht te krijgen." Wordt niet gezegd: "De werken van de Heer zijn groot, GEZOCHT DOOR ALLEGENEN DIE ER VREUGDE IN VINDEN?" "Hij heeft Zijn volk de kracht van Zijn werken getoond, opdat Hij hen het erfdeel van de heidenen kan geven" (Ps. 111:26). En wat betreft leren, zou ik sterk geneigd zijn te denken dat als een man de kans had om kennis van het Grieks en Hebreeuws te verwerven en weigerde deze goedheid van de Voorzienigheid te verbeteren, om het minste te zeggen, het onwaarschijnlijk is dat God zijn nalatigheid zou belonen door hem de mogelijkheid te geven om Zijn Woord juist en volledig uit te leggen.

TWEEëntwintigste. "Als de beloften zeker waren wat betreft hun bepaalde letterlijke vervulling, zou het bewijs voor onze Israëlische oorsprong, en dat wij het volk zijn dat is aangesteld om zegen te brengen aan alle Naties, inderdaad sterk zijn; maar de CONDITIONALITEIT van de beloften is zodanig dat we niet kunnen zeggen of ze vervuld zijn of zullen worden."

ANTWOORD. - We kunnen niet stellen dat God een onvoorwaardelijke belofte zal breken, uit het feit dat Hij de kinderen van Israël vertelde toen Hij op het punt stond een voorwaardelijke te breken, de voorwaarden waarvan zij niet hadden vervuld; noch uit het feit dat Hij hen Zijn " schending van belofte" (Num. 14:34) bekend maakte, mogen we argumenteren dat Hij Zijn belofte kan breken zonder aan de betrokkenen bekend te maken of Hij Zijn woord zal houden of niet. Zijn waarachtigheid moet als vanzelfsprekend worden beschouwd en wanneer "door twee onveranderlijke dingen, waarin het onmogelijk is voor God te liegen," Hij eed aflegt, mogen we er zeker van zijn dat Hij zal doen wat Hij heeft beloofd, en we zouden inderdaad oprecht in God moeten vertrouwen en handelen op Zijn woord als op een volbrachte zaak. God heeft Zijn woord gegeven en dit zowel door oordeel als genade door alle generaties heen vervuld, om de mensen te bewegen geloof te oefenen in Zijn woord van belofte. En moet al deze bevestiging van Zijn woord ongeldig worden gemaakt door Zijn trouw aan Zijn woord van waarschuwing tegen gebrek aan vertrouwen in Zijn woord van belofte?

Het is belangrijk op te merken dat toen de straf van Israël in het land, en als zij onder de Heidenen werden verstoten, werd voorzegd, er een belofte was gedaan van "het verbond gemaakt met hun voorouders" (Lev. 26:45). Dit moest voor hen zeker zijn, zelfs wanneer zij in andere landen werden verstoten. Alle kwaden waarvan wij schuldig zijn geweest, en de straffen die wij daardoor zouden moeten ondergaan, waren van tevoren bekend e n voorzegd; en toch zou de beloofde genade uiteindelijk zeker zijn. Zie de laatste woorden van zowel Jakob als Mozes (Gen. 49; Deut. 32, 33).

De beloften van God zijn niet zo voorwaardelijk dat hun vervulling onzeker zou zijn. Profetie moet niet worden beschouwd als een loutere mogelijkheid, maar kan zeker worden aangedragen als bewijs van datgene wat met grote zekerheid verwacht kan worden in de gevallen van het genoemde volk, in de tijd, plaats en omstandigheden die zijn voorzegd. We kunnen er zeker van zijn dat als God, vanwege de ongehoorzaa mheid van de mens, Zijn woord zou intrekken, Hij het niet in twijfel zou laten of Hij zou doen wat Hij had gezegd.

Hoewel de generatie die uit Egypte kwam vanwege ongeloof niet werd toegestaan het land binnen te gaan, mochten hun kinderen dat wel. En hoewel de volledige vervulling van de beloften aan Abraham al vele generaties in de wacht is gehouden, kan zelfs nu worden gezien dat God Israël na alles niet zo heeft verworpen dat Hij "het verbond van hun voorouders" niet heeft herinnerd omwille van hun vaders.

Deze beloften werden niet gedaan onder de wet van Mozes en konden daarom niet ongeldig worden gemaakt door hun ongehoorzaamheid eraan (Gal. 3:16-19). Nadat I sraël zo had gezondigd dat het uit het land van de Heer werd verstoten en verloren ging onder de Heidenen, is er nog steeds erkenning van de beloofde genade aan hen (Jer. 30:11, enz.). Toen de voorloper van Christus werd geboren, was er een profetische erkenning van de beloften die aan de vaders waren gedaan, en hun onschendbaarheid werd verklaard (Lukas 1:68); en Hij kwam als "een dienaar van de besnijdenis voor de waarheid van God, om de beloften aan de vaders te BEVESTIGEN" (Rom. 15:8).

Als feiten niet precies waren voorspeld, zou er minder excuus zijn om te twijfelen aan de waarachtigheid van God; maar dat is er niet, want we beschikken daadwerkelijk over de middelen en mogelijkheden om te vervullen wat beloofd is. God geeft Zijn wil aan door de kracht te geven om het uit te voeren; en "het wordt aanvaard volgens datgene wat een man heeft, en niet volgens datgene wat hij niet heeft."

De zaak van Efraïm zou bijzonder zijn: de bijzonderheden die aan Israël beloofd zijn in de lijn van Efraïm zijn allemaal aangetroffen in het geval van de Engelsen, die daarom ongetwijfeld het volk zijn dat in de beloften wordt bedoeld.

De beloften zijn zeker de onze, hoewel we misschien falen in het trouw vasthouden eraan, en daardoor tekortschieten op de zegen die voor ons bedoeld is. God is trouw, en Zijn belofte is zeker. Laat ons niet vertrouwen op onze eigen wijsheid, kracht of goedheid, maar op de Trouwvolle Belover. [Nadruk ABCOG: we hebben gefaald en zijn tekortgeschoten!]

VIERENTWINTIGSTE. Denk je niet dat in de huidige dispensatie de middelste muur van scheiding tussen Jood en heiden is afgebroken - "allen één in Christus:" - zodat welke kijk we ook hebben op de verspreide stammen, hun privileges allemaal voor een Toekomstige Dispensatie zijn?

ANTWOORD. - "In Christus Jezus is er noch man noch vrouw;" beiden kunnen gelijkelijk deelgenoten zijn van Zijn verlossende genade. Toch bestaan man en vrouw daadwerkelijk, en zij hebben elk hun eigen rol te vervullen in de samenleving. Dit geldt ook voor Israël onder de Heidenen. We hoeven nu geen onderscheid te maken tussen de verschillende delen van de mensheid. Dat is al gemaakt en bestaat in de natuur. De Schrift erkent dit onderscheid duidelijk wanneer ze spreekt van "de wilde olijftak,

in tegenstelling tot de natuur" die wordt ingeënt in de goede olijfboom, en van de " natuurlijke takken" die veel waarschijnlijker opnieuw "in hun eigen olijfboom" worden ingeënt (Zach. 4.; Rom. 11.). De hele wereld is getuige van de relatieve posities van de Anglo-Saksische en andere takken van de menselijke familie. Toen "de wilde olijf," of Romeinse "tak" zich tijdens het Concilie van Trente afscheidde van "de goede olijfboom," door de verspreiding van de Schriften te verbieden, kwam onze natie volledig in verbinding met het Woord van God, en toonde een dergelijke aanpassing voor de ontvangst en overdracht van het Evangelie dat hen duidelijk onderscheidde van andere rassen.

Waarheid, we hebben niet gehandeld naar onze privileges. Toch zijn ze van generatie op generatie aan ons gegeven. Onze geconcentreerde energie thuis, de brede uitbreiding over de hele aarde, en de kracht die ons is geschonken, niet alleen om een open Bijbel aan alle andere naties uit te delen, maar ook om in te grijpen ten behoeve van de onderdrukte delen van de mensheid, en om de meest arrogante te vernederen, werden allemaal aan Israël beloofd toen het onder de Heidenen werd verstoten; en, ondanks onze slechte verdiensten, zijn ze ons op bijzondere wijze geschonken. Hebben we ongelijk door dit alles toe te schrijven aan de vrije, uitverkiezende genade van God die ons koos in onze vaderen; niet zodat we egoïstisch bevoorrecht of verwaand zelfverzekerd zouden zijn, maar zodat we, zoals Jozef in Egypte, toen niet bekend als Israël, de profetieën zouden vervullen door bevoorrecht te zijn met de bediening van zegen voor velen? God heeft niet zo met enig ander volk gehandeld. Moge het snel zo zijn dat we, in Zijn voorzienige werking ten aanzien van ons, Zijn vroegere bedoeling herkennen, zoals verklaard door de Vaders, geopend door de Profeten, en bevestigd door Hem, die zeker niet kwam om de beloften die aan de Vaders zijn gedaan te ontbinden.

De privileges die ons zijn toegekomen, zijn zeker niet als een bijgedachte van God gegeven, maar volgens Zijn oorspronkelijke doel en ontwerp: "Het Verbond dat Hij heeft geboden aan duizend generaties," en het Verbond van de Heer met Zijn volk, had een speciale verwijzing naar hun toevertrouwing, net zo onverdiend als ons ras is, met het bewaren en communiceren van de Goddelijke Orakels (Jes. 59:21).

Wij pleiten niet voor zelfzuchtige privileges, maar voor de overweging van onverdiende genade, en voor een gevoel van verantwoordelijkheid dat overeenkomt met het beheer waarmee wij daadwerkelijk zijn vertrouwd. Wij verwelkomen allen om deel te nemen aan dezelfde zegeningen die wij zelf genieten. Zelfs in een toekomstige dispensatie zullen degenen van andere naties die toevallig onder Israël in het land zijn, en die zich houden aan dezelfde regels als het volk van God, dezelfde privileges genieten als Israël (Jes. 56:3, 6, 7; Eze. 47:22, 23).

De zaak staat als volgt:- Israël zou gestraft worden door te worden beroofd van wat hen onderscheidde van andere naties. Ze werden verbannen uit het land van de Heer en gescheiden van het Mosaic covenant (Jer. 3.). De naam "Israël" zou van hen worden weggenomen (Jes. 63:16). Ze zouden Lo-ammi worden, dat wil zeggen, niet mijn volk, of " Heidenen." (Hos. 1.)

Maar deze uiterlijke verschijning van dingen veranderde de realiteit van hun afstamming van Israël niet, evenmin als wanneer een kind als vondeling wordt ge maakt en wordt opgevoed met een andere achternaam dan die van zijn vader, dat zou een ontkenning van zijn ouderschap zijn wanneer, op basis van voldoende bewijs, dat onbetwistbaar werd bewezen. Nadat we de naam "Israël" hadden verloren, moesten we de Naam van CHRISTUS dragen, die "ZONEN VAN DE LEVENDE GOD" worden genoemd (Hos. 1:10; Jes. 43:7). In Hem zullen de wezen genade vinden (Hos. 14:3). Vandaar zou onze zegen voortkomen (vers 5). "VAN MIJ WORDT JOUW VRUCHT GEVONDEN" (vers 8).

Vijfentwintigste. Denk je dat alle Engelsen van "Israëlisch" oorsprong zijn? Wie zijn dan de Heidenen? En als de Israëlieten onder de naties gemengd zijn, wat is dan jouw idee over hun genealogie?

ANTWOORD. - We zijn niet alleen in de plaats van, maar zijn werkelijk afstammelingen van "oud Israël." Toch is het daarom niet noodzakelijk dat elk individu in deze landen onbetwistbaar afstamt van oud Israël. Degenen van de Heidenen die zich bij het volk van God voegden, werden één volk met hen. Zo was het, en zo zal het weer zijn (Jes. 56:6-8; Eze. 47:22, 23). Andere naties kunnen verloren gaan in Israël, maar Israël mocht niet verloren gaan in andere naties (Jer. 30:11). De zaak van het individu dat wordt toegestaan om zich te verheugen met de vreugde van Gods volk, en te gloriëren met Zijn Erfgoed, hangt niet af van zijn natuurlijke afstamming van de Vaders, maar van het herinnerd worden met de genade die God aan Zijn volk schenkt en bezocht worden met Zijn redding. Het is een geweldige bevestiging van ons geloof om de trouw van God te zien in het vervullen van Zijn verbond genade aan het volk dat Hij voorzag, en met wie Hij sinds de dagen van weleer heeft gehandeld, opdat wij een volk zouden zijn dat Zijn lof verkondigt. Maar de grond van ons vertrouwen, individueel en collectief, is Christus alleen. Alle andere grond van roemen is weggenomen van zowel Joden als Heidenen, of de Kerk van God. [emphasis ABCOG]

De Joden, dat weten we zeker, waren in hoge mate vermengd met KANAANITEN, Edomieten, en

volkeren van de landen waarin ze verspreid waren, zowel vóór als na de komst van Christus; en ze werden en worden als Joden gerekend. Wat is jouw idee over de puurste Jood, wiens moeder blijkbaar een KANAANITISCH was; Of over de nakomelingen van Jozef, wiens moeder de dochter was van een EGYPTEISCH priester? Ze begonnen al snel zich te vermengen met de mensen van het land, zodat we zelfs in de genealogie van onze Verlosser zowel Rahab de KANAANITISCH als Ruth de MOABITISCH vinden! Bovendien was een van degenen die het meest betrokken was bij het voorzien van de Tempel de zoon van een man van Tyrus, wiens moeder van de dochters van Naftali was (1 Koningen 7:13, 14); de Nethinims, die aan de dienst van de tempel waren gewijd, waren KANAANITEN (Jozua 10:22); en de andere inwoners van Jeruzalem tot aan de tijd van David waren JEBUSIETEN, of op zijn minst Jebusieten die "met de kinderen van Benjamin" woonden (Richter 1:21; 2 Sam. 5:24).

En het is goed te vragen, als de Heidenen zo gemengd waren onder de Joden in de Hoofdstad, de Tempel en de Koninklijke Rase, wat denk je dan van hun veronderstelde genealogische puurheid? We weten niet zeker dat in grote mate vermenging met de Heidenen de gewoonte is geweest van het verstoten huis van Israël, maar als we de Joden als voorbeeld mogen nemen, zullen we zien dat Efraïm zich misschien "onder de mensen heeft vermengd" zonder dat de integriteit van de rase verloren gaat.

ZESENTWINTIGSTE. Wat is dan de betekenis van "God zal Jafet VERGROTEN, en hij zal wonen in de tenten van Sem"?

ANTWOORD. - Het moet in overweging worden genomen dat de populaire interpretatie van deze passage afhankelijk is van het geven van de betekenis "vermenigvuldigen" aan een Hebreeuwse werkwoord dat elders nooit zo wordt geïnterpreteerd. De ware betekenis, " overhalen," wordt in de marge gevonden: "God zal Jafet overhalen;" dat wil zeggen, Hij zal hem uitnodigen om binnen te komen; Hij zal hem verleiden zich te verenigen met de familie van Sem: "en hij zal wonen in de tenten van Sem." Sem staat aan het hoofd van de familie. Hij is de meester van de tenten waarin Jafet is overgehaald om een inwoner te worden - een soort binnenhuisservant - terwijl Kanaän zijn dienaar is, en zo wordt hij "de dienaar van dienaren voor zijn broeders," zijnde de dienaar van Jafet, die de dienaar van Sem is.

Dat wil zeggen, de belangrijkste mensen, zowel intellectueel als moreel, in Europa en onze nederzettingen over de hele wereld, zijn afstammelingen van Shem, aan wie de "tenten" en het beheer van zaken in het algemeen toebehoren. En samen met hen zijn er de afstammelingen van Jafet, wiens

voorouders eerder in deze landen waren gekomen, maar deze niet werkelijk bezaten of hun hulpbronnen ontwikkelden, en daadwerkelijk plaats hebben gemaakt voor het modernere ras dat het oude volk van God is, dat in de positie is gebracht die vanaf het begin is aangewezen, van "de Heidenen erven," zodat zij goed zouden kunnen dienen aan de hele familie, zelfs de onderdrukte kinderen van Cham opleiden en emanciperen.

We hebben te gemakkelijk aangenomen dat deze passage verwijst naar de ver menigvuldiging van het Europese ras als zijnde de afstammelingen van Jafet; en het is inderdaad wonderbaarlijk hoe mensen hier zijn gestopt en geweigerd hebben door te gaan naar de vele en onbetwiste beloften van vermenigvuldiging aan Abraham, Isaak en het huis van Israël, en vooral aan de afstammelingen van Jozef.

Zelfs in hun verstotene toestand, als Scythen (sukkoth, Lev. 23:43; Zach. 14:16), wonend in "tenten" onder de Heidenen, heeft God hen de hoofd van de heidenen gemaakt en hen vermenigvuldigd zoals Hij had gezegd (Jes. 54; Jer. 3:8).

ZEVENDE. Ons wordt verteld dat de Anglo-Saksen afstammen van de Sacae, en dat deze leefden nabij waar "de Joden" moeten hebben rondgezworven. Maar als "de Joden" een natie vormden zoals gesuggereerd, zou het ras zich sterk onderscheiden hebben van de naburige rassen. Ik ben me er niet van bewust dat de Anglo-Saksen materieel verschilden in hun sociale of religieuze gewoonten en gebruiken van Scatina Gentium, het noorden van Azië en Europa.

ANTWOORD. - De Saksen zouden inderdaad afstammen van de Sacae; en aangezien het Huis van Israël - niet "de Joden" - was begonnen zichzelf "Isaak" te noemen (Amos 7:9, 16), kort voordat zij door de Assyriërs naar dezelfde buurt werden verwijderd als die waaruit de Saksen, volgens onze beste historici, zouden zijn gekomen, en aangezien de belofte aan Abraham was "IN ISAAK ZAL JOUW ZAAD WORDEN GENOEMD" (Gen. 21:12; Rom. 9:7), en aangezien die bestemming niet in enig ander volk is vervuld, oordelen wij natuurlijk dat zij zijn wat zij genoemd worden en lijken te zijn; vooral omdat zij nu worden aangetroffen op de plaats en op het moment dat het volk dat verloren was als "kinderen van Israël" zou worden aangetroffen, "zonen van de levende God" (Hos. 1:10).

Dat de Sakai vooral een energiek, ondernemend, praktisch en zelfbesturend ras waren, en in hoge mate beschikten over een progressief karakter, werd bewezen door hun handelen voorafgaand aan

hun omarming van het christendom. Maar natuurlijk is het sinds deze "uitgestoten takken" door het apostolische ministerie "weer in hun eigen olijfboom" zijn geënt, dat ze werkelijk zijn begonnen de vrucht voort te brengen van alle cultuur die ze vanaf de dagen van Abraham hadden ontvangen. Het was echter als ENGELS (of Engli - Heb.- vertaald als "kalveren van de stal" in Mal. 4:2), dat ze "zouden uitgaan en opgroeien," en voor degenen onder hen die de Naam van de Heer vreesden "zou de Zon van Rechtvaardigheid opstaan met genezing in Zijn vleugels." Sinds de grote ontwaking door de wonderbaarlijke uitbreiding van de zendingsonderneming aan het einde van de laatste [18th] eeuw, zijn onze mensen in veel landen werkelijk geweest wat Israël zou zijn in de laatste dagen - "als dauw van de Heer" (Micha 5:7). Maar we zijn niet alleen bezig geweest met het ministerie van genade, vaak hebben we ons ook beziggehouden met de uitvoering van oordeel, en dit werd ook van ons voorspeld (vers 8).

We moeten voortdurend kijken naar Gods grote doeleinden met betrekking tot Israël, zoals verklaard in de beloften en profetieën van het Oude Testament vanaf het begin, en deze vergelijken met de grote historische feiten van ons ras, zowel uit het verleden als het heden, en zien of we deze op een andere manier beter kunnen verklaren dan door te zeggen dat DE VRUCHT DIE VERSCHIJNT VOLDOET AAN DE BELOFTE DIE IS GEMAAKT MET BETREKKING TOT DE ZAAI DIE IS GEZAaid.

ACHTSTE. We hebben niet dezelfde taal als de Joden; we spreken geen Hebreeuws.

ANTWOORD. - Zullen we zeggen dat de Joden geen "Joden" waren omdat ze Chaldee [Aramees] spraken toen ze in Babylon waren, en schijnen het naar het zuiden van Duitsland te hebben gebracht, en na hun herstel Syriac spraken? Zullen we zeggen dat de Noormannen niet evenzeer Noormannen waren als de Denen, omdat ze voordat ze dit land binnenkwamen een tijd in Frankrijk waren geweest, waar ze de Franse taal hadden verworven, die ze probeerden op te leggen aan de Engelsen?

Even is de taal die Frans wordt genoemd niet de taal van de Franken, van wie de mensen die "Frans" worden genoemd afstammen, of althans dat deel van hen dat de rechtmatige erfgenamen is van degenen naar wie dat land zijn huidige naam draagt. En toch bevatten alle noordwestelijke talen veel Hebreeuws; wat in het zuiden vaak wordt weergegeven door hun Chaldeeuwse equivalente. De Joden zelf gebruiken gewoonlijk geen puur Hebreeuws [ABCOG: tot hun terugkeer naar Palestina]; maar wanneer zij een eigen taal hebben, is het een mengeling van de talen van de volken waarmee zij omgang hebben; hoewel zij altijd het Hebreeuws in hun handen hebben gehad als een

Geschreven taal. Voor zover wij weten, hadden de Anglo-Saksen niet het laatste voordeel; maar rekening houdend met de omstandigheden, hadden zij een even grote proportie woorden van Hebreeuwse oorsprong in hun gewone spraak als de Joden in die van hen. Er zijn 600 Hebreeuwse wortels, en er zijn meer dan 600 Hebreeuwse woorden in de Engelse taal; en het is een curieuze feit dat we nog steeds het zeer kenmerkende behouden dat de Efraïmieten al zo vroeg als in de dagen van de Rechters (Hoofdstuk 12:5, 6.) onderscheidde. Het sissende geluid van de Engelse spraak is opgemerkt door buitenlanders: wanneer de Joden Moshes zeggen, zeggen wij Mozes; en wanneer wij "Monies" zeggen, zeggen de Joden "Monish." Zo dragen we zelfs in de uitspraak van onze taal bewijs van onze Efraïmietische afstamming.

De Engelse taal is zo vergelijkbaar met het Hebreeuws dat het gemakkelijker kan worden gemaakt om de inhoud van de Hebreeuwse Geschriften uit te drukken dan met enige andere taal; en wat betreft woorden, kan iedereen die de twee talen zorgvuldig heeft bestudeerd en vergeleken, zeggen dat een immense proportie van vooral het vulgaire [gewone] deel van onze taal een zeer hechte affiniteit heeft met het Hebreeuws in zin en klank, - met natuurlijk de kanttekening voor de Efraïmietische uitspraak.

TWINTIG-NIETSTE, "Er lijkt een grote fout te worden gemaakt in het gebruik van de naam Efraïm," enz.

ANTWOORD. - Het vermeende misbruik van deze naam, Efraïm, in latere profetie kan de stabiliteit van de belofte van de eerstgeboorte aan de zonen van Jozef niet beïnvloeden, noch hun verwezenlijking door de kinderen van Efraïm frustreren, waarvan de naam ten minste verondersteld kan worden de letterlijke afstammelingen van Jozefs jongste zoon te omvatten. Grote misvatting en verwarring ontstaan door het door elkaar halen van niet alleen de gevallen van Joden en Heidenen, maar ook die van Israël en Juda; en door de voorspellingen die betrekking hebben op Efraïm op de Joden toe te passen, en die van de Joden op Efraïm.

DERTIJDE. "Er is veel in onze geschiedenis dat in tegenspraak is met de veronderstelling van onze Hebreeuwse oorsprong, of in ieder geval niet in het voordeel daarvan; zoals de duisternis van onze heidense geschiedenis vóór de invasie van Julius Caesar, het feit dat de Saksen niet onze enige oorsprong zijn, maar Denen, Schotten, Noormannen, enz. en de hele inheemse Britten. Bovendien waren de Saksen felle heidenen, zonder enige trace van Joodse rituelen om hen heen."

ANTWOORD. - Net als bij sommige andere bezwaren is dit niet erg duidelijk geformuleerd. De komst van Julius Camar had weinig of niets te maken met onze Saksische voorouders, die pas eeuwen na zijn invasie arriveerden, toen de Romeinen hun troepen uit Brittannië hadden teruggetrokken. Het is niets tegen onze Israëlische oorsprong om te zeggen dat we zijn voortgekomen uit Juten, Saksen, Hoeken, Denen en Noormannen, of uit de Cymri of Welshe; want het "zaad" van Israël zou "in vele wateren" zijn (Num. 24:7.) Israël zou niet alleen ver weg onder de naties worden verstrooid, maar ook verspreid door de landen (Ezechiël 11:16); daarom zouden ze goed uit verschillende hoeken kunnen komen, en onder verschillende namen in de plaats die voor hen was bereid, en waar de Heer voor hen zou zijn wat Hij voor ons is geweest, "een klein heiligdom" in de landen waarheen ze zouden komen nadat ze in Assyrië waren weggevoerd.

Maar er is niet zo'n grote variëteit in onze afstamming als verondersteld is. De Juten, Hoeken, Saksen en Denemarken waren broeders; en de Noormannen waren oorspronkelijk Noormannen, hetzelfde als de Denen, die zich in Frankrijk vestigden en vandaar naar Groot-Brittannië kwamen met de taal en veel andere zaken die bij dat land hoorden, dat van hen Normandië is gaan heten. De Cymri of Welshe zouden ook afkomstig zijn uit de buurt van de Zwarte Zee via dezelfde route die de Saksen en Gotten op een later tijdstip gebruikten om naar West-Europa te komen.

EENENENDER. "De Welshe zijn zeker een opmerkelijk volk, en de Cymri [ABCOG: Cymry is westelijk Wales] waren duidelijk Baal-aanbidders."

ANTWOORD. - En je had kunnen toevoegen dat ze op deze manier geïdentificeerd kunnen worden met Israël, dat ook bekend stond om soortgelijke afgoderij.

In de ruïnes van Ninive is een marmeren plaat gevonden die op dit punt van de discussie betrekking heeft en als volgt is vertaald: - "SARGON MARSHEDE TEGEN DE STAD SAMARIA, EN TEGEN DE STAM VAN DE BETH KUMRI, WAARVAN HIJ 27.280 FAMILIES NAAR ASSYRIË MEENAM." En in het British Museum is een zwarte basalt obelisk van vijf voet hoog te zien, waarop dit is ontcijferd: "De belasting van Yahua ab-il Khumry;" d.w.z. van Jehu, de zoon van Omri: - "zilver, goud, vaatwerk, bekers, kruiken en andere dingen, allemaal van goud, heb ik ontvangen." En een van de gebakken klei hexagonale prisma's vertelt ook dat in de regering van Esarhaddon de Kimmeriërs onder leiding stonden van een TUISPA.

De Israëlieten van Samaria werden vaak "Kumri" genoemd, vanwege hun afgoderij-priesters die "Chemarim" werden genoemd. De Kimbri, Cimbri, Cumry of Cymri worden altijd door Tacitus genoemd als onderdeel van het grote Germaanse ras. Als " Scythen" hebben zij Denemarken, een klein deel van het noorden van Duitsland en Groot-Brittannië bezet, waar de Cambrian Scythen en Cymri "Welshe" worden genoemd; van Goer (Heb.), "een vreemdeling," dat vervolgens "Goel" werd en daarna "Woel."

Herodotus zegt (Boek 4, s. xi.) dat de Cimmeriërs afkomstig waren uit de regio die Kimmerion wordt genoemd (het land van de Khumri Israëlieten).

Plinius zegt dat de Saccasani hun land de naam Saccasena (Saksen) gaven. Sunna betekent "zoon" (en ook het Hebreeuwse Shanah, een herhaling). De Sacae waren nu de meest beroemde van de Scythen (zwervende stammen of bewoners in tenten).

OPMERKING. - Het Hebreeuwse woord "Chemarim" komt slechts drie keer voor in het Oude Testament: 2 Koningen 23:5, waar het wordt vertaald als "afgoderige priesters;" Hos. 10:5, waar het simpelweg "priesters;" is; en Zef. 1:4, waar het woord onvertaald wordt gegeven. In de Duitse Bijbel wordt het woord "Camarim" in alle drie de passages behouden. De letter m aan het einde is slechts een deel van de mannelijke meervoudsuitgang, het echte woord staat voor KMRY.

Voor meer informatie, raadpleeg Layard's "Ninive," Rawlinson's "Herodotus," " West-Aziatische Inscripties," en "Parkhurst's Hebreeuwse Lexicon."

TWEENTWINTIGSTE. "Als ze Joden waren geweest, hadden ze hun rituelen mee moeten brengen; maar ze hebben er geen enkele meegebracht."

ANTWOORD. - Welke rituelen? De Tien Stammen waren geen "Joden" zoals we de term nu begrijpen. Ze hadden de Wet van Mozes verlaten na de dood van Salomo; en God gaf hen hun keuze, gaf hen een scheidingsbrief en stuurde hen weg; terwijl Hij Juda onder het oude huwelijksverbond behield (Jer. 3; Hos. 1., enz.).

ISRAËL heeft nooit deel uitgemaakt van de synagogeaanbidding die door de Joden werd aangenomen na hun terugkeer uit Babylon. Ze waren overgeleverd aan de aanbidding van "de legers van de hemel, de zon en de maan, en nieuwe goden," zoals die werden aanbeden door de Kymri en Saksen, waarvan de herinnering nog steeds in onze weekdagen terug te vinden is. Maar het is niet correct te zeggen dat onze voorouders in hun verdorven vorm van religie zonder bewijs waren dat ze van oud Israël afkomstig waren. Zoals opgemerkt in het werk over " Onze Israëlische Oorsprong," kunnen we aan de hand van hun plaatsen, tijden en manieren van aanbidding, evenals hun vormen van regering, kunsten van vrede en oorlog, fysieke, morele en intellectuele samenstelling, en in hun taal, die een samenvoeging is van alle talen die gesproken werden tussen hier en Egypte, langs de routes waarlangs ze in West-Europa zijn gekomen; door al deze - maar vooral als vervulling van de bestemming van Israël toen het uit het Land was - weten we dat deze mensen "de verstotenen van Israël" zijn, aan wie de Heer de genade heeft getoond die aan onze voorouders beloofd was; en, zoals in het geval van Abraham, eenvoudig door geloof.

Want zo moest het zijn: "Opdat de belofte zeker zou zijn voor al het zaad, niet alleen voor dat wat van de Wet is" (Rom. 4:16) waaronder de Joden waren, terwijl ISRAËL gesc heiden en weggestuurd was (Jer. 3:11-17). De beloftes waren niet alleen voor het Joodse deel van Israël, maar ook voor "dat wat van het geloof van Abraham is, die de vader van ons allen is." Israël zou afgesneden, verworpen en schijnbaar verloren zijn. Maar het volk dat nominaal verloren was als "kinderen van Israël," zou in werkelijkheid gevonden worden als "zonen van de levende God" (Hos. 1, 2).

Het is niets tegen dit om te stellen dat onze geschiedenis duister is, en dat vóór onze overgave aan de rechtmatige Erfgenaam van Davids troon, vele van onze voorouders heftige heidenen waren. Het is veel meer een bezwaar voor ons argument dat we nu zo weinig handelen als "zonen van de levende God," en zo zwak bezig zijn met het overbrengen van zegen aan de naties. Toch is het zo, dat als de Heer een volk op aarde heeft, zij te vinden zijn onder de Engelsen; en als er überhaupt een bediening van zegen aan de naties is, dan is het door hun instrumentatie. Moge het zo zijn dat we volledig ontwaken voor de plichten van onze hoge roeping in Christus Jezus, en net zo waarachtig onze eenheid in Hem realiseren in de uitstorting van Zijn Geest, zoals we in het verleden de andere voorspellingen met betrekking tot Israël hebben vervuld! Moge de Stammen van Israël zich verenigen in het roepen om de Terugkeer van hun Koning! Het is passend dat onze voorbereiding zijn komst voorafgaat.

DERTIGSTE. "Wij zijn geen Joden. Wij hebben niet hun bijzondere manieren, gebruiken of gelaatskenmerken."

ANTWOORD. - ISRAËL was nooit Joods. Ook hebben de Joden hun religieuze bijzonderheden verworven sinds Efraïm van hen gescheiden is; en meer in het bijzonder sinds de Babylonische ballingschap. Jozef werd na slechts enkele jaren van scheiding door zijn eigen broer verward met "een man van het land." En als Juda Jozef niet herkende, is het des te minder te verwachten dat de Joden ons zouden herkennen na duizenden jaren van scheiding. En toch dragen velen van ons de bijzondere kenmerken van de Abrahamitische ras, zelfs nog prominenter dan de Joden - schoonheid, activiteit, integriteit, uitvinding en vooruitgang. Onze politieke regelingen en sociale manieren dragen ook de indruk van de instellingen van Mozes; terwijl ons verlies van besnijdenis en schijnbare verandering van taal verklaard kan worden door het analoge geval van de Joden (Nehemia 13:24). - "Wachters van Efraïm," 1:202, 381, enz.

Toen de verwoesting van Jeruzalem door de Romeinen plaatsvond, was Israël al 800 jaar gescheiden van dat oude verbond, waarvan de besnijdenis werd beschouwd als het uiterlijke teken. Vergelijk Jer. 3:8 met 1 Koningen 18, Hos. 1. Waarom zouden ze dan verwacht worden dat ze het zouden behouden tijdens hun langere zwerftochten in de Noordelijke Wildernis, terwijl ze gedurende hun verblijf in de Wildernis van Sinai, onder leiding van Mozes, het helemaal niet in acht namen? (Jozua 5:7.) Toen verwachtten ze spoedig het Beloofde Land binnen te gaan; maar nu hadden ze een "scheidingsbrief" gekregen en waren ze weggestuurd, beroofd zelfs van de naam en andere uiterlijke tekenen van het volk van de Heer te zijn. Bovendien, was het niet duidelijk voorspeld dat ISRAËL, als onderscheiden van Juda, "volledig zou worden weggenomen," en dat zij "Niet Zijn Volk" zouden worden? (Hos. 2, 3, enz.)

VIERENDERTIGSTE. In geen enkel opzicht kan ik enige eigenschap zien die lijkt op de bijzonderheden van de Joden; maar er zijn er veel die gemeenschappelijk zijn met de heidenen van Europa en Azië.

REPLY. - Om recht te doen aan ons argument zouden we niet moeten zoeken naar de bijzonderheden van het volk dat "Joden" wordt genoemd; maar naar die kenmerken die God, onze vaderen, verklaarde dat het Zijn bedoeling was om in te prenten op het volk dat Hij van plan was te gebruiken om Zijn waarheid over te brengen en Zijn goedheid aan alle naties te openbaren. Laat de Engelsen vooral in dit licht beoordeeld worden - niet, inderdaad, volgens de regel van absolute perfectie, maar in vergelijking met anderen, met betrekking tot fysieke, morele en intellectuele kwaliteiten, en wat er ook nodig mag zijn voor een ras dat bedoeld is voor universeel beheer. Er is een vriendelijke kracht in de Angelsaksen, die natuurlijk het beste tot ontwikkeling komt onder de invloed van het protestantisme; maar het werd op zijn eigen manier geopenbaard voordat zij nominaal bekend waren met het christendom; en toen zij door Romeinse missionarissen bekeerd werden, werden zij de meest actieve en succesvolle leden van die kerk. Andere rassen hadden een hoge beschaving en ontvingen het Evangelie puur uit de leer van de Apostelen; maar als zij niet hebben

retrograde, hebben ze gedurende vele eeuwen relatief weinig vooruitgang geboekt; terwijl de Angelsaksen het ontvingen toen het werd overschaduwd door bijgeloof, en zo bevoorrecht zijn om het in waarheid naar voren te brengen voor de zegen van alle naties. Ze zijn gedeeltelijk vermengd met de geromaniseerde delen van de Europese bevolking; maar waar dit het minst is, zijn integriteit van karakter en praktische goedheid het meest opvallend; en dergelijke vinden we niet eens onder andere Christelijke naties, of ze nu geciviliseerd of barbaars zijn, vóór hun bekering.

De schrijver van "Onze Israëlische Oorsprong" was niet alleen in het herkennen van Israëlische gebruiken in die van Groot-Brittannië. Een van de meest intelligente schrijvers over het Land van Israël zegt: "Het land werd, net als dat in ons eigen land, in de tijden van onze Davids en Williams, gehouden door militaire eigendom of dienst. Elke volwassen Israëliet was, op basis van zijn feodaliteit, verplicht om opgeroepen te worden om wapens te dragen ter verdediging van zijn land. Elke stam had zijn eigen 'oudere', die de wetten administreerde en de strijdkrachten leidde naar de strijd. Zijn ondergeschikte officieren waren de hoofden van families, zoals de emirs en sheiks onder de Arabische bevolking van de huidige tijd." "Honderd Dagen in het Oosten," door de overleden Rev. A. P. Black.

VIJFDERTIGSTE. "De Anglo-Saksen hadden een veelheid aan goden; en ik heb de indruk, althans, dat menselijke offers niet zelden aan hun goden werden aangeboden."

ANTWOORD. - Het is waar dat de Israëlieten geen afgodendienaars hadden moeten worden; maar dan zou er niet de noodzaak voor hun uitzetting zijn geweest. Een van de belangrijkste redenen waarom Mozes de kinderen van Israël de woorden van zijn opmerkelijke lied leerde, wordt als volgt gesteld (Deut. 31:29): "Want ik weet dat jullie na mijn dood jezelf volkomen zullen bederven, en je zult afwijken van de weg die ik jullie heb geboden, en kwaad zal jullie overkomen in de laatste dagen; omdat jullie kwaad zullen doen in de ogen van de Heer, om Hem tot woede te brengen, door het werk van jullie handen." Hij voorspelde ook dat in "de laatste dagen" over hen zou worden gezegd (hoofdstuk 32:16, 17),-

"Ze wekten Zijn jaloezie op met vreemde goden,

Met gruwelen hebben zij Hem tot woede geprovoceerd.

Zij offerden aan duivels, niet aan God.

Aan goden die zij niet kenden,

Aan nieuwe goden die onlangs zijn opgekomen,

Wie uw vaders niet vreesden."

De Druïden, zo wordt gezegd, boden menselijke offers aan; maar deze orde van mannen behoorde niet tot de Anglo-Saksen. Sommige mensen zijn even geneigd om de oude Britten met de Anglo-Saksen te verwarren als om het huis van AL ISRAËL "Joden" te noemen. Alleen verwarring van ideeën kan worden verwacht van zo'n verwarring van termen. Maar zelfs als we aannemen dat de Anglo-Saksen schuldig waren aan het offeren van hun kinderen, zouden degenen die verwachten Efraïm te vinden aan Joodse tekenen niet moeten klagen, aangezien "de Joden" gewend waren hun kinderen aan Moloch te werpen, zelfs in de buurt van hun nationale Tempel in Jeruzalem, waar Josia ook de "afgoderige priesters" van Baal moest afschaffen.

ZESENDERTIGSTE. "Maar wij zijn niet behandeld in Oordeel, volgens de bedreigingen tegen Israël"

ANTWOORD. - Onze voorouders werden zo behandeld, dat, zoals Israël onder de [straf van de] Wet, zij "verwoest" werden (Hos. 13:9). Toen vielen zij terug in "de Eeuwige Armen," om behandeld te worden volgens de vrije beloftes gedaan aan de Vaders, en die Paulus identificeert met het Evangelie (Rom. 15:8). De termijn dat Israël door de Heer verlaten zou worden, zou relatief "voor een klein moment" zijn (Jes. 54:7). Zij zou gevolg d worden de woestijn in, en daar "comfortabel" aangesproken worden door de Heer (Hos. 2:14). Wanneer het werk van God in Voorzienigheid wordt beschouwd in het licht van Zijn Woord, zal blijken dat Hij de God van alle families van Israël is geweest in hun generaties (Jer. 30:24; 31:1). En op het moment van Israëls herstel zal Efraïm, de " Eerstegeborene" van de Heer, ONDER DE HEIDENEN worden ontdekt als "een zaad dat de Heer heeft gezegend" (Jes. 61:9), als zijnde in maat gecorrigeerd, en niet helemaal ongestraft gelaten (Jer. 30:11). God heeft met Abraham een verbond gesloten om de God van zijn nageslacht te zijn "in hun generaties" (Gen. 17:7;

28:13-15). Het Nieuwe Verbond, of Testament, werd beloofd aan hetzelfde volk met wie het voormalige Verbond werd gesloten (Jer. 31.); en uiteindelijk blijkt de Bruid die de Hemelse Stad bewoont, meer specifiek te behoren tot de twaalf stammen van Israël (Openbaring 21:12).

VÓÓR HUN HERSTEL WORDT Israël erkend als bezittend grote politieke macht en overvloedige middelen van tijdelijke en geestelijke zegen (Jesaja 58). De beloften gedaan aan de Vaders, hun openbaring door de Profeten, en de aanwijzingen van het Nieuwe Testament, vereisen allemaal dat Israël gevonden wordt ALS EEN VOLK DAT DE NAAM VAN DE HEER DRAAGT - een Christelijk volk - EN TUSSEN DE BELANGRIJKSTE MENSEN OP AARDE (Jesaja 41:9).

ZEVENDE. - "De Hebreeuwse natie moet absoluut alleen wonen en mag niet worden geteld onder andere naties. Er moet een duidelijke onderscheiding zijn; geen vage, onzekere of toevallige scheiding. De Jood moet een Jood zijn, zonder ambiguïteit of vraag."

ANTWOORD. - Het Hebreeuwse werkwoord Ghah-shev (Num. 23:9) komt op deze plaats alleen voor in reflexieve vorm, en de passage moet gelezen worden als "En zal zichzelf niet rekenen onder de naties." Zolang Israël toegestaan werd om in het Beloofde Land te blijven, verheugden zij zich in hun scheiding van andere naties. Het was niet hun eigen wil dat deze distinctie ophield te bestaan. Het was de daad van God, als gevolg van hun ongehoorzaamheid. Toch kan worden gezegd dat de profetie van Balaam hier betrekking heeft op het aantal van het volk Israël eerder dan op de onderscheid van ras (vers 10). "Wie kan het stof van Jakob tellen, en het aantal van het vierde deel van Israël?" Als Israël helemaal distinct zou zijn, zoals sommigen verondersteld hebben dat de Joden zijn, zouden ze natuurlijk geteld kunnen worden.

De woorden zijn niet zo van toepassing op de Joden, die gedurende bijna de hele Christelijke dispensatie zonder een eigen land zijn geweest, als op Israël; die, naast het wonen hier in de Britse Eilanden in "een plek van henzelf," oneindig verspreid zijn onder de naties van de aarde. Wij kunnen niet worden geteld. "Het stof van Jakob" kan niet worden geteld.

Het is niet correct te zeggen dat er geen daadwerkelijke vermenging met andere naties heeft plaatsgevonden met betrekking tot de Joden. Feiten staan tegenover zo'n theorie. Ze zijn een zeer gemengd volk. Ze mengden zich met de mensen van het Land zodra ze het binnengingen. Zelfs Salmon, prins van Juda, trouwde

met Rahab, een Kanaanitische. In dezelfde lijn vinden we Ruth, de Moabitische. Maar zo'n daadwerkelijke vermenging van rassen heeft de genealogie van onze Verlosser niet aangetast. Hij was het beloofde "Zaad van Abraham."

In de tijd van de Makkabeeën onderwierpen de Joden de Edomieten en dwongen hen om Joden te worden (Josephus, B. XIII., c. ix. §. i.; Prideaux Conn. Vol. iii., 413,) zodat toen onze Verlosser werd geboren, de koning van de Joden [Herodes] een Edomiet was. Herodes vermengde zijn bloed met dat van de hoogste priestersfamilie van de natie, waarvan door sommigen is aangenomen dat deze geheel apart stond van andere naties. Als zij apart moesten zijn van een bepaald volk, zou het zeker dat moeten zijn tegen wie de Heer zei dat Hij "voor altijd verbolgen" zou zijn (Mal. 1:4.) Toch waren deze Edomieten samengevoegd met het Joodse volk.... [ABCOG: Wilson's speculatie over Edom weggelaten].

Niet alleen zijn andere volken vermengd met de Joden. De kiemen van de eerste kerken waren Joods, en lieten hun afstammelingen niet achter bij de mensen die bekend staan als Joden, maar bij de Christenen die als Heidenen zijn gerekend. Zijn "alle beloftes van God niet ja en amen in Christus Jezus?" Of zijn die beloftes met betrekking tot Israël's glorieuze toekomst zeker alleen voor de afstammelingen van de Joden die Christus hebben verworpen - die Zegen door wie alleen de zegen kan komen?

ACHTSTE. "Dat geen daadwerkelijke vermenging van rassen voldoende is om aanspraak te maken op Joodse privileges, blijkt uit het geval van de Samaritanen, die als een mongrelras door onze Heer samen met Heidenen werden geclassificeerd, en niet door Zijn discipelen mochten worden bezocht. Israël moest een bijzonder volk zijn, en zal dat tot het einde der tijden blijven."

ANTWOORD. - Het is al aangetoond dat zelfs in de genealogie van onze Verlosser een daadwerkelijke mengeling van rassen heeft plaatsgevonden. Het kan betwijfeld worden of het slechts "mongrel" afstamming was die verhinderde dat de Samaritanen met genegenheid door de Joden werden beschouwd, die proselieten uit de Heidenen ontvingen en zelfs velen dwongen om Joden te worden. Het enkele feit van t wijfelachtige afstamming, of zelfs van onbetwistbare Heidense afstamming, zou de Samaritanen niet van de Joden hebben afgescheiden. Het was omdat zij zeiden: "Onze vaders aanbaden op deze berg" (Gerizim), terwijl de Joden volhielden dat "Jeruzalem de plaats is waar mensen moeten aanbidden;" het was omdat zij een ander centrum van eenheid hadden en handelden in ongehoorzaamheid aan het gebod dat Israël één altaar zou moeten hebben; het was omdat zij zich niet aan de wet hielden, en niet vanwege hun mongrel ras, dat zij gescheiden waren van de Joden.

Hadden de Samaritanen zich aan het Joodse systeem gehouden, dan hadden zij net zo goed in de Joodse natie kunnen opgaan als de Edomieten, of een deel van de Kanaanieten zoals de Gibeonieten, die bijna net zo dicht bij God in de Tempel aanbidding werden gebracht als de Levieten. Ook lijken de Jebusieten in Jeruzalem te zijn gebleven en in de hoofdstad van de Joden te zijn opgebouwd. Op de dorsvloer van Araunah de Jebusiet, hield de wraakengel zijn hand tegen toen het volk van Israël door de pest werd neergemaaid. Dit werd later de plaats van de Tempel - het centrum van eenheid voor heel Israël.

Er is een fout met betrekking tot de claim van Joodse privileges die namens de Engelsen wordt gemaakt. We tonen alleen aan dat de zegeningen die we hebben genoten niet toevallig zijn gekomen, maar volgens Gods aanwijzing, zoals aangegeven in het mysterie van Jakobs zegen voor de zonen van Jozef. We claimen alleen de zegeningen te gebruiken die God heeft beloofd aan een volk dat distinct is van "de Joden," en die ons daadwerkelijk zijn toegekomen, niet op basis van natuurlijke afstamming, maar door adoptie en genade. God heeft op wonderbaarlijke wijze de zegeningen van de Eerstgeborene aan ons uitgedeeld, die ogen hebben maar niet zien, en oren maar niet horen; die zijn ingezet om de oren van anderen te openen voor de grote dingen van God, maar niet hebben gehoord wat Hij heeft gezegd met betrekking tot onze eigen bijzondere situatie - de meest opmerkelijke in de Voorzienigheid van God, zowel wat betreft Zijn zaak als de bestemmingen van de mensheid.

In de toekomst zal Israël niet gemengd zijn, net zoals in het verleden. De vreemdeling mag niet zeggen: "De Heer heeft mij volkomen van Zijn Volk gescheiden" (Jesaja 56:3, 6-9; Ezechiël 47:22, 23). Hij moet worden ontvangen in Gods huis en evenveel erfdeel hebben als Israël.

NEGENENDERTIGSTE. In welke zin kan "de Herder, de Steen van Israël," van Jozef zijn, zoals vermeld in de haakjes in de profetie van Jakob, Gen. 49:24? Is Christus niet de Goede Herder van Israël (Ezechiël 34:11; Johannes 10:11, 12); "de Geteste Steen" (Jesaja 28:16; Matt. 21:44)?

REACTIE. - In alle gevallen van betwiste interpretatie van de Schrift zouden we moeten trachten de primaire betekenis van de gebruikte Hebreeuwse of Griekse woorden vast te stellen; en wanneer we dat hier doen, ontdekken we dat de hele controverse is ontstaan uit de veronderstelde goddelijke inspiratie van de kunstmatige klinkerpunten die zijn ingevoerd door de Joodse commentatoren, de MASORETEN, die van ongeveer n.Chr. 200 tot 950 actief waren, en die een voortdurende uitleg vormen van de betekenis van de Wet en de Profeten, en

wiens enige grote doel lijkt te zijn geweest om het Nieuwe Testament te dwarsbomen (zoals in dit geval) en om de Christelijke bekering van de Joden te belemmeren door een valse interpretatie van verschillende delen van het Oude Testament die in het Nieuwe Testament worden vermeld of vertaald.

De grootste ongeïnspireerde leraren hebben altijd een beroep gedaan op het gezond verstand, of de menselijke vermogens van vergelijking en oordeel, van hun toehoorders. Maar in een kwestie als deze, waar zoveel afhangt van een competente kennis van een onbekende taal, vereist ook een opgeleide geweten actieve oefening om zorgvuldig de betekenis vast te stellen door persoonlijke studie, of door een ware waardering van de kracht van competente getuigenis. Zelfgenoegzame, luie zorgeloosheid is gemakkelijk tevreden te stellen.

Wat is dan de ware betekenis van deze drie letters, M-SH-M, vertaald als "van daar" in Gen. 49:24?

M, dat hier vertaald is als "van," in de onmiddellijk voorafgaande clausule is vertaald als "door," en had in dit geval net zo goed of beter kunnen zijn; en SH-M, Shem, "naam," als van een persoon, dat ofwel uit zorgeloosheid, of om de eerder genoemde reden, hier de klinker van Sham heeft gekregen, wat "daar" of een plaats betekent. De primaire oorzaak van de twee betekenissen van hetzelfde woord kan zijn dat SHEM zijn verblijf had in Damascus, dat tot op de dag van vandaag door de Arabieren EL SHAM wordt genoemd, of "de plaats van Shem." Shem, toegepast op de Naam van de Heer, wordt door het hele Oude Testament gebruikt, zoals in Mal. 1:11, 14; 4:2. Daarom zou deze passage beter vertaald moeten worden als "De armen van zijn handen werden sterk gemaakt door de handen van de Machtige God van Jakob" (Psa. 144:4), DOOR DE NAAM VAN DE HERDER (Bekende Vriend) VAN ISRAËL (Psa. 23:1; Prov. 18:10).

VEERTIGSTE. Waren de Angelsaksen één en hetzelfde met de Teutonische volken?

REPLY. - Nee; de Sakai en KADUSI waren verschillende, hoewel verwante volken in de tij d van Cyrus. Ze gingen met hem mee naar de belegering van Babylon, 170 jaar eerder voorspeld door Jesaja (13:3). (Zie Xenophon's "Cyropaedia," B.v., 2, 25.) Laatstgenoemde was een van de geïnspireerde aanduidingen van het volk van God, zoals in Exod. 19:6, waar beloofd wordt dat als zij de Stem van God zouden gehoorzamen, zij voor Hem Goyi Kadosh = "een Heilige Natie" zouden zijn. Uit de eerste en tweede lettergrepen komen

de woorden GOD (Saksen), Deus (Latijn) en Theos (Grieks); evenals de Chaldese vormen van hetzelfde, zoals toegepast op de volken = GOTEN en TEUTONEN. De andere bijna synonieme aanduidingen, Germani, "de genummerde vreemden" (Gen. 15:13), genoemd door Herodotus als onder de Perzen, en Allemani, "alle genummerden," zijn eveneens Hebreeuws, evenals de Sakai (of boogschutters, Kashi) van Jozef, en de Angli of Engli (stieren), van Efraïm (Mal. 4:2; Jer. 31:18).

EENENVEERTIGSTE. "De Schriften zijn geschreven door de Joden; aan wie wij de sublieme composities te danken hebben die de wereld in alle volgende tijden hebben verheugd en onderwezen, en aan welke wij zelf onze superieure beschaving te danken hebben."

ANTWOORD. - Waar, verschillende van degenen die betrokken waren bij het opstellen van het geïnspireerde boek waren Joden. Anderen waren ongetwijfeld Israëlieten; maar of het nu de een of de ander is, geen van beiden kan die eer toekomt die alleen toebehoort aan de Goddelijke Geest - de productie van het Woord van God.

Als de Bijbel het Woord van God is, kan het niet worden beschouwd als voortkomend uit " Joods genie," dat het bijna heeft overschaduwd door ijdele tradities (Markus 7:10-12), en niet zelden werd aangewend voor de vernietiging van degenen die God gebruikte in de openbaring van de Goddelijke Openbaring voor hun berisping, correctie of instructie. Als de Bijbel door de Joden zelf was gemaakt, zou er waarschijnlijk meer zelfverheerlijking in zijn geweest, en minder van de waarheid met betrekking tot zowel henzelf als anderen (Jer. 38:3, 4).

Stelden de Joden de Schriften op prijs, of begrepen ze hun ware betekenis zelfs niet nadat ze waren geproduceerd? Dat deden ze niet. Tot op de dag van vandaag "dwalen ze, omdat ze de Schriften niet kennen" (Matt. 22:29). De allereerste van de heilige schrijvers [Mozes] wordt door hen niet begrepen met betrekking tot het belangrijkste onderwerp waarover hij schreef. Zelfs na het vervullen van de Profetie gedurende achttienhonderd jaar, verstaan ze de vernederende oorzaak van hun langdurige onderdrukking niet; hoewel ze zo nadrukkelijk waren gewaarschuwd voor het gevaar om "DIE PROFEET" niet te horen die hen zou worden opgewekt (Deut. 18:15). Zie ook de getuigenis van Stefanus (Handelingen 7:51-53).

TWEENVEERTIGSTE. "We zijn de Joden verplicht, omdat we het Evangelie van hen hebben ontvangen. De Apostelen waren Joden."

ANTWOORD. - We hebben het Evangelie niet ontvangen van de mensen die nu Joden worden genoemd. En wat betreft hun voorouders, hebben zij het Evangelie niet verboden om aan de Heidenen gepredikt te worden? (1 Thess. 2:16.) Waren zij niet "vervuld met waanzin" toen zij hoorden dat een boodschap van genade naar ons was gestuurd die "ver weg" was? (Handelingen 22:21, 22). De apostelen en allen die betrokken waren bij een werk dat zo onaangenaam was voor de Joden, waren CHRISTENEN geworden, en hun nakomelingen werden niet achtergelaten onder de mensen die nu Joden worden genoemd, maar onder de volgelingen van Christus. Als we dankbaarheid willen uitdrukken voor de inspanningen van de apostelen, zou dit moeten zijn in de poging om goed te doen voor hun nakomelingen, die het nutteloos is te zoeken onder degenen die hun werk zouden hebben belemmerd, maar die te vinden zijn onder degenen die trachten in de voetsporen van het Lam van God te volgen. Deze overweging zal ons er niet van weerhouden om goed te doen voor de Joden; maar we zouden moeten handelen vanuit het juiste principe, - uit dankbaarheid aan onze Heer Jezus Christus...

DRIEENVEERTIGSTE. "De Joden zullen in zodanige eerbied staan dat tien mannen uit alle talen van de naties zelfs de zoom van hem die een Jood is, zullen vastgrijpen."

ANTWOORD. - Dit fragment (Zach. 8:23), wanneer het in zijn context wordt bekeken, toont aan dat de profeet spreekt over het komen voor de Heer in gebed. [ABCOG: Dit geldt ook fysiek na de terugkeer van Christus, zie Zach. 12.] Nu is er Eén die voortkwam uit de stam van Juda, onder wiens gewaad van gerechtigheid we ons met aanvaarding tot God kunnen naderen. Het is alsof we de zoom van "de Man" (Heb. Ish), de Gezelschapshuwelijk die een Jood is, vasthouden, dat "tien mannen uit alle talen van de naties," onder wie het tien-stammen Israël werd verstoten en verspreid, in staat zijn om de Vader te benaderen. Rond de zomen van het gewaad van de Hoogpriester waren gouden bellen, die de uiting van het Woord van God in alle talen van de naties vertegenwoordigden. Het Woord van God wordt vastgehouden, zodat mannen samen worden gebracht in de aanbidding van God. Het is alleen als we gekleed zijn met Christus' "gewaden van Gerechtigheid" dat we voor God kunnen komen en tegen degenen die hebben gesproken door de kracht van de Geest kunnen zeggen: "Wij zullen met u gaan; want wij hebben gehoord," wij hebben geluisterd naar de stem van "God met u."

De Jood waarover gesproken wordt, is zeker de Heer Jezus Christus, de Echtgenoot van Israël die door de Joden werd verworpen, en aan wie Israël verenigd zou worden volgens de nieuwe verbond genade die door Hem is geopenbaard, die vanuit de hemel spreekt door Zijn Heilige Geest van belofte. Het is als we verenigd zijn met Jezus en Zijn volgelingen dat we in zegen komen. Buiten Christus is er geen Immanuel "God met ons."

VIERENVEERTIGSTE. "Maar zijn de JODEN niet de Koningen van het Oosten, om de weg voor wiens terugkeer de wateren van de rivier Eufraat worden opgedroogd"? (Openbaring 16:12).

ANTWOORD. - Zeker, de Joden zijn NIET "de Koningen van het Oosten," en als zij deze vooruitgang willen behalen, moet dat ten koste gaan van de Engelsen die daadwerkelijk de soevereine macht in het Oosten bezitten. [ABCOG: Dit gebeurde in 1947 met de oprichting van de staat Israël!] Aangezien ons eigen verblijf in het Westen is, is het belangrijk dat we de macht hebben om de tussenliggende landen tussen de kust van Syrië en de Perzische Golf te doorkruisen.

Aan de oevers van de Eufraat ontstonden die "grote en vele wateren" (Jesaja 7:8), die Israël uit hun land wegvoerden. Daar kwamen ook de Turken aan de macht die zij sindsdien hebben gebruikt om het Land te verwoesten, [ABCOG: het Turkse Otto maanse Rijk regeerde over Palestina totdat 1917] en om vrije communicatie tussen het Oosten en het Westen te voorkomen; terwijl ons eigen volk is opgestegen tot de heerschappij over het Oosten, op wie ook binnenkort een bezetting van de grote snelweg tussen het Oosten en het Westen zal worden opgelegd.

Laten we ons tot Jezus wenden en geen vertrouwen op het vlees hebben. De zegen zou komen door geloof op de kinderen van belofte. Niet als Joden was de zegen voor hen bedoeld, maar als "Heidenen" of "Naties." Laten we God danken voor de privileges die we genieten en ons inspannen om ze op de juiste manier te gebruiken; zodat teleurstelling niet voortvloeit uit onze belofte van vruchtbaarheid, zoals in het geval van de Joden, van wie gezegd werd: "Zij zullen Mijn Zoon eren." Dit was niet meer dan redelijkerwijs te verwachten. Maar zij zeiden: "Dit is de Erfgenaam: kom, laten we Hem doden."

Zeker zoals de Erfenis van de Joden werd afgenomen, zal deze aan ons gegeven worden, als wij worden gevonden die de vrucht ervan voortbrengen (Matt. 21:43). De vrucht die van ons wordt verwacht is het doen van goed aan allen wanneer we de gelegenheid hebben, en in alle dingen te zoeken Jezus te verheerlijken door gehoorzaamheid aan Zijn grote wet van liefde. Laten we onze privileges overdenken ter nederigheid, rekening houdend met het misbruik dat we hebben gemaakt van de vele gunsten die ons zijn geschonken - natuurlijk, geestelijk en providentiëel - en de kracht om het geluk van alle naties in alle delen van de aarde te beïnvloeden. Evenzo groot is onze verantwoordelijkheid, om de plichten van de eerstgeborene niet aan een ander volk over te laten, aan wie "het eerst recht" niet is beloofd en niet is gegeven (I Chron. 5:3; Jer.

31:9); want daarmee zijn we even blind en pervers op onze eigen manier als de Joden zijn geweest in het blijven afwijzen van de Messias. [ABCOG: Amen!]

VIJFENVEERTIGSTE. "Maar is er niet gezegd over de Joden: 'Gezegend is hij die u zegent; en vervloekt is hij die u vervloekt'?"

ANTWOORD. - Deze woorden in de profetie van Balaam (Num. 24:9), en andere van dezelfde strekking, uitgesproken door de Heer tot Abram (Gen. 12:3), zijn door velen begrepen als verwijzend naar het louter natuurlijke zaad van Abraham, zonder enige aandacht voor hun geestelijke toestand... [ABCOG: Wilson's argument op dit punt wordt irrelevant voor het onderwerp van de Israëlitische oorsprong.]

VIJFENVEERTIGSTE. "Wie zijn dan de Joden?"

ANTWOORD. - Genealogisch gezien is een Jood een afstammeling van Juda, de vierde zoon van Jakob. Toen de Tien Stammen in opstand kwamen tegen Rechoboam, de zoon van Salomo, en Jerobeam, de zoon van Nebat, kozen om hun koning te zijn, bleef de stam van Benjamin, afstammeling van de jongste zoon van Jakob, bij het huis van David en deze twee stammen, samen met individuele families van de anderen, vormden het koninkrijk van J uda, als afzonderlijk van dat van "Al Israël." Deze laatste titel bleef bij de grote meerderheid van het volk, dat langs de hele oostelijke en westelijke grenzen woonde, en ook het grootste deel van het land ten noorden van Jeruzalem bezat (1 Koningen 11:12).

TIRZA lijkt voornamelijk de koninklijke residentie te zijn geweest onder de in opstand gekomen stammen tot de tijd van Omri, die Samaria bouwde (1 Koningen 16:23, 24), wat hun hoofdstad was tot de tijd van hun deportatie door de Assyriërs (2 Koningen 17.).

Het grootste aantal van de priesters en Levieten, evenals individuele godvruchtige families " uit alle stammen van Israël," sloten zich aan bij het koninkrijk van Juda, waarvan was voorspeld dat Christus, de Shiloh, de Vredevorst, zou komen; tot wie de samenkomst van "het volk van de God van Abraham" zou zijn (2 Kron. 11:13-17; Gen. 49:10 Ps. 47:9).

Jeruzalem, dat drieënzeventig jaar de hoofdstad van Al Israël was, tijdens de regeringen van David en Salomo, en waarin de Tempel van de Heer was, de plaats van offerande voor Al Israël, lag aan de grenzen van Juda en Benjamin, en bleef de hoofdstad van degenen die zich aan het huis van David hielden (1 Kon. 2:11; 11:42; 2 Kron. 7:11-16). Daar gingen ze nog steeds op om te aanbidden; hoewel het andere huis - dat van Israël - het aanbidden van God, volgens het Mozaische ritueel, vanaf het moment van de opstand had verlaten.

In de Boeken der Koningen krijgen we de parallelle geschiedenissen van de koningen van Israël en Juda. In de Boeken der Chronieken wordt voornamelijk de geschiedenis van Juda gegeven, en die van Israël slechts incidenteel, tot aan de ballingschappen: eerst van ISRAËL, tegen het einde van de achtste eeuw v.Chr. (2 Koningen 17); en die van JUDA aan het einde van de zevende en het begin van de zesde eeuw v.Chr. (2 Koningen 24, 25.).

De JODEN werden hersteld uit BABYLON na zeventig jaar ballingschap, van wie velen sc hijnen te zijn neergestreken in het noordelijke deel van het land, dat eerder bewoond was door hun broeders van het huis van ISRAËL, en dat later Galilea werd genoemd. Tijdens hun ballingschap in Babylon was een groot deel van hun eigen gebied ten zuiden van Jeruzalem in beslag genomen door de Edomieten. Ongeveer v.Chr. 129 werden deze [Edomieten] overwonnen door Johannes Hyrcanus, die hen de keuze gaf om of Joden te worden, of het l and te verlaten (Josephus, B. X111., c. ix., § 1). Ze verkozen Joden te worden; en het resultaat was dat Herodes, een Edomiet, had getrouwd met de familie van zelfs de hoogpriester, en koning van Judea was toen onze Verlosser werd geboren (Matt. 2:1).

Porties van andere buurlanden werden van tijd tot tijd samengevoegd met Juda en Benjamin; en uit al deze samen zijn de mensen afgeleid die we Joden noemen. De naam " Jood" is op zich een glorieuze titel. Letterlijk betekent het lof of belijdenis, en het lijkt te zijn gegeven met verwijzing naar Hem aan wie "iedere knie zich zal buigen, en elke tong zal belijden" (Filippenzen 2:10; Gen. 49:8). Bij de geboorte van Juda had zijn moeder gezegd: "Nu zal ik de Heer prijzen" (Gen. 21:35); en Jakob lijkt zowel de mensheid als de goddelijkheid van onze Heer te hebben erkend toen hij zei: "Juda, jij bent Hij die door jouw broeders geprezen zal worden." David, die de lof van Israël zo leidde naar de komende Verlosser, was een JOOD in de juiste [nauwkeurige] zin van het woord.

In het allereerste begin van de epistolaire geschriften van het Nieuwe Testament wordt deze titel opgeëist voor de ware aanbidders van God (Rom. 2:28, 29): "Want hij is niet een Jood die alleen van buitenaf is; maar hij is een

Jood die van binnenuit is, wiens LOF niet van mensen is, maar van God."

Dus, ook in het begin van de Apocalyps [Boek van Openbaring] wordt herhaaldelijk een waarschuwing gegeven tegen het alleen kijken naar de uiterlijke verschijning (Openb. 2:9): "Ik ken de godslastering van hen die zeggen dat zij Joden zijn, en dat niet zijn, maar de synagoge van Satan zijn." "Zie, ik zal hen van de synagoge van Satan maken, die zeggen dat zij Joden zijn, en dat niet zijn, maar liegen. Zie, ik zal hen doen komen en voor uw voeten aanbidden, en weten dat ik u heb liefgehad" (Openb. 3:9).

Het moet niet vergeten worden dat in de apostolische tijd het Joodse volk was verdeeld in t wee grote delen; dat van degenen die geloofden en de naam aannamen van Hem in wie zij geloofden, de Verwachting van Israël vanaf het begin. DEZE hielden vast aan het geloof, deden de werken van Abraham, en werden CHRISTENEN genoemd naar Christus, het object van hun lof.

Maar de anderen, die onder de vloek van hun gebroken wet [d.w.z. de wet gebroken hebben],en werkelijk schuldig waren aan het afwijzen en spreken tegen de Heilige van God - "die Profeet," - zijn in de gewone taal Joden genoemd; hoewel zij geen echte aanspraak hebben op de zegen van Juda of Israël, totdat zij gevonden worden in dat " Één Zaad" aan wie de beloften zijn gedaan (Gal. 3:16-29; Joh. 8:24). Het is alleen in Christus dat alle beloften "Ja" en "Amen" zijn (2 Kor. 1:20). Vanaf de tijd van die ge neratie die de Verlosser afwees, zijn de Joden "zwervers onder de naties" geworden, getuigen voor alle mensen van de machteloosheid van louter natuurlijke afstamming o m de zegen te verkrijgen. En in verhouding als ons volk [het natuurlijke Huis van Al Israël] is verzameld naar Shiloh, en zich aan Hem heeft onderworpen, is "de zegen van Abraham" op hen gekomen, hoewel zij de naam van Heidenen dragen.

ZEVENENVEERTIGSTE. "Wat zeggen de Joden over deze theorie van de Israëlische oorsprong van de Engelsen? Zijn ze bereid de plaats van de Eerstegeborene aan een ander volk dan henzelf toe te staan?"

REPLY. - Een Joodse schrijver heeft ooit in "De Verspreide Natie" geprobeerd te antwoorden op de vraag: "WAAR ZIJN DE TIEN STAMMEN?" Maar de echte vraag werd genegeerd - die van het Eerste recht, de erfgenaamschap van "de beloften gedaan aan de vaders," die vervuld zouden worden aan een volk in Christus, dat onze Heer onderscheidde van de Joden, zeggende: "Het koninkrijk zal van u genomen worden en gegeven aan een Natie die de vruchten daarvan voortbrengt" (Matt. 21:43).

Er zijn veel profetische Schriften die een soortgelijke onderscheiding maken tussen Israël en Juda; erkentend dat het volk dat verloren was als Israël, te vinden zou zijn in Christus (Jes. 54:5); dat het volk gemaakt "Lo-ammi" [Niet een volk] zou worden ge maakt tot "het volk van God," "geboren[ABCOG: verwekt] uit het onvergankelijke zaad van het Woord" (1 Pet. 1:23; Hos. 1:10); en dat zij uiteindelijk het middel zouden worden om de wereld te evangeliseren en de Joden te bekeren (Jer. 31:7). Wanneer "de verstrooiden van Juda" samen worden gebracht, zal het zijn als toevoeging aan "de verstotenen van Israël," die eerder "samengevoegd" zullen zijn (Micha 5:3; Hos. 1:11).

Toen "Jakob, door het geloof, beide zonen van Jozef zegende" (Heb. 11:21), sprak hij onder goddelijke leiding woorden die God van de waarheid bedoelde te vervullen, door hen daadwerkelijk de erfgenaam te maken van de zegen die aan Abraham, Isaak en Jakob was beloofd (Gen. 15:5; 48:16-19). De mensen die bestemd zijn om dit Eerstgeboorterecht te erven, zijn daarom niet te vinden onder de mensen die Joden worden genoemd, maar onder degenen die onbesneden zijn [ABCOG: Besnijdenis is irrelevant - 1 Kor. 7:19] zoals Abraham zelf was toen God een verbond met hem sloot, zoals opgetekend in Gen. 15. Inderdaad, toen "Jakob, door het geloof, beide zonen van Jozef zegende" met de volheid van de zegen die aan hem en zijn voorouders was beloofd, erkende hij degenen die deze beloften speciaal zouden erven als " een menigte van HEIDENEN" (of Goyim).

De zegen van Abraham zou over de HEIDENEN komen, door het geloof (Gal. 3:14), die letterlijk afstamden van Jakob via zijn lang verloren zoon Jozef. Ze zouden niet meer bekend zijn bij de Joden dan Jozef bekend was bij Juda toen hij naar Egypte kwam om graan te kopen, en zijn broer vond onder de omstandigheden die door die dromen waren voorspeld, om welke reden, en zijn waarheidsprekende neiging, Jozef door zijn broeders werd gehaat en door hen in de handen van de Ismaëlieten werd verkocht. Jozef was zeker niet bekend als een Jood, of zelfs als een Israëliet, toen zijn broers hem in Egypte ontmoetten. Hij werd door hen beschouwd als een gewone heiden; en het is duidelijk dat zijn afstammelingen, die speciaal het Eerstgeboorterecht zouden erven, " een menigte of volheid van HEIDENEN" zouden zijn (Gen. 48:19).

In dit geval, waar moeten we dan kijken naar deze erfgenamen van de zegen? Natuurlijk niet onder degenen die bekend staan als niet "Goyim," die zich altijd hebben onderscheiden van de Heidenen, ... Het volk van belofte zou "erkend worden onder de Heidenen" (Jes. 61:9), niet door de vloek [van Deut. 28], maar door de zegen; niet door de reputatie van Israëlische afstamming, maar door hun "geboorte [ABCOG: verwekt] uit het onvergankelijke zaad van het Woord" (1 Pet. 1:4);

door hun bevinding als "zonen van de levende God" (Hos. 1:10). Niet als gewone Heidenen, die stomme afgoden aanbidden die niet kunnen redden, zouden zij worden aangetroffen als een levend, leven-gevend ras. "Allen die hen zien, zullen erkennen dat zij het zaad zijn dat de Heer heeft gezegend." Degenen die geen zegen hebben gevonden in Jezus en allen die niet wensen een zegen te zijn "te midden van de naties," en tot "de uiteinden van de aarde," claimen wij niet als waardig aan een Israëlische oorsprong.

ACHTSTE. "Een pretentieuze uitgave [Wilson's Onze Israëlische Oorsprong] is geschreven om aan te tonen dat de Anglo-Saksische ras alleen recht heeft op deze eer, hoewel de Ieren en Welshe zijn gevonden die hun claim betwisten."

ANTWOORD. - De auteur van het tijdschriftartikel, "WAAR ZIJN DE TIEN STAMMEN?" lijkt, net als de rest van onze tegenstanders, te wijs in zijn eigen verwaandheid te zijn geweest om zich voor te bereiden op een juiste rapportage over het onderwerp. Tot nu toe heeft het boek geen claim gemaakt op een Israëlische oorsprong voor "de Angelsaksen alleen," maar erkent het " DE ISRAELITISCHE OORSPRONG VAN DE MODERNE NATIES VAN EUROPA." We hebben zelfs nooit gedacht dat alle stammen onder de Angelsaksen zouden vallen, noch dat we hun claim zouden opwerpen als tegen die van de Welshe, of die van ons volk in Ierland, Amerika, Australië, Nieuw-Zeeland, de Kaap de Goede Hoop, of andere "einden van de aarde," waarheen ze zijn verspreid. De claim van de Engelsen werd niet gemaakt ten koste van de Nestorianen of enige andere gechristeniseerde groep van oud Israël op het continent.

Er werd geen claim neergelegd voor de Anglo-Saksen als afstammelingen van de verloren stammen in het algemeen, maar alleen van die stam waaruit "een menigte van heidenen" zou voortkomen, die, omwille van Christus, zich in de positie bevonden die door de Engelsen werd ingenomen, van wie licht en redding naar de naties in het algemeen zouden voortkomen, en die zo manifest door God begunstigd zouden worden, dat wanneer mensen om zegen voor andere stammen vroegen, ze het zouden vragen naar het patroon van de zegen die aan dit volk werd gegeven, zeggende: "God maak jou zo-en-zo. God geef je de privileges van Britse burgers. God geef je een open Bijbel, vrijheid van aanbidding, een vrije pers, vrijhandel, een constitutionele regering, een asiel thuis voor de onderdrukten van alle naties, en vrije ontwikkeling door kolonisatie naar de uiteinden van de aarde" (Gen. 48:20).

We zijn het volledig eens met de schrijver waarnaar verwezen wordt dat "de gedeeltelijke blindheid Israël is overkomen." En zo zou het zijn "totdat de volheid van de Heidenen" beloofd aan Efraïm "is binnengekomen; en zo zal heel Israël" samen met hem gezegend worden. Waarom? Omdat hoe meer Efraïm komt tot

de kennis van zijn ware positie als de Eerstgeborene, hoe meer hij de geest van de Grote Verlosser zal absorberen in het verlangen naar het Herstel van de Verlorenen.

Jakob maakte een duidelijke onderscheid tussen de kinderen van Jozef en de andere st ammen van Israël. Maar deze auteur voegt ze samen tot één verwarrende massa onder de vloek [van Deut.28]. Twijfelt hij eraan dat God trouw zal blijven aan Zijn belofte? (Lev. 26:40-45). Hij erkent de wonderbaarlijke nauwkeurigheid van profetie met betrekking tot de Jood, en citeert Deut. 28:37: "Gij zult een verbazing, een spreekwoord en een schimpwoord worden onder alle naties waartoe de Heer u zal leiden." De echo's van deze veroordelingen worden na eeuwen weer opgepikt, en in 1 Koningen 9:7 vinden we geschreven: "Israël zal een spreekwoord en een schimpwoord zijn onder alle volken."

NEGENENVEERTIGSTE & VIJFTIGSTE: [ABCOG: Deze behandelen aspecten van de Joodse geschiedenis die irrelevant zijn voor "Onze Israëlische Oorsprong"].

EENENVIJFTIGSTE. "Heeft de Heer niet gezegd (Ezechiël 20:32) dat Israël niet als de heidenen zou zijn om hout en steen te dienen? Hoe kunnen de Saksen dan van Israël zijn, aangezien al hun takken heidens waren toen ze in het westen kwamen?"

ANTWOORD. - In "De Wachters van Efraïm" ii, 344-352, is een volledige uiteenzetting van Ezechiël 20, waar wordt aangetoond dat degenen tot wie de Heer spreekt in vers 32 over het algemeen het volk zijn dat Joden wordt genoemd, maar wie Ezechiël "Israël" noemt, ter onderscheiding van "AL ISRAËL" of "het HELE HUIS VAN ISRAËL," zoals gesproken in hetzelfde hoofdstuk. Zie ook 11:15; 37:16.

De Joden zijn in de voorspelde situatie geweest. Ze hebben noch de Stem van de Profetie onder hen gehad, noch hebben ze, zoals de heidenen, afgoden van hout en steen gediend. Ze hebben niet gezocht naar de Heer hun God [ABCOG: op de manier die God vereist]; maar ze zijn ook niet "voor een andere man" geweest. Hosea 3 beschrijft de situatie van de kinderen van Israël die bekend staan als Joden, met wie de naam Israël werd achtergelaten toen deze van het andere huis werd genomen, over wie in hoofdstuk 2 wordt gesproken, maar die niet eens als ISRAEL worden genoemd; zij zijn volledig weggevoerd en gemaakt tot "LO-AMMI." [Geen volk]

Hun gevallen worden vergeleken door Hosea 1:6, 7, enz. Uit de verdere voorspellingen van deze profeet (4:17; 8:11) blijkt duidelijk dat Efraïm gedurende lange tijd aan de afgoderij en verscheidenheid van zondige aanbidding zou worden overgelaten. Tot slot toont Hosea echter heel duidelijk aan dat EPHRAIM protestants zou worden [ABCOG: !? - "keer je tot God"]. Net als de verloren zoon zou hij uiteindelijk tot zichzelf komen en zeggen: "Wat heb ik nog meer met afgoden te maken?" Hij zou zich overgeven aan goddelijke genade en zeggen: "Ik ben als een groene dennenboom," [(Hos. 14:8)] mooi om te zien, maar onwaardig aan zijn naam "Efraïm" (" Ik zal vruchten voortbrengen"); waarop het goddelijke antwoord is: "Van Mij is jouw vrucht gevonden." Niet alleen zou Efraïm zich verzetten tegen afgoderij, maar hij zou ook ware levengevende gemeenschap hebben met de God van Israël.

VIJF-TWEDE. "En wat voor garantie geeft de Bijbel eigenlijk om de Tien Stammen als verloren te beschouwen? De Apostel JAMES schrijft aan de Tien Stammen die verspreid zijn over de aarde."

ANTWOORD. - In Deut. 28. beschrijven we voornamelijk de situatie van ISRAËL, tot aan vers 48; en daarna wordt ons verteld over de wrede belegering en de lange Verdrukking die volgde op de verstrooiing van JUDA onder de Romeinse adelaar. Wat betreft ISRAËL wordt gezegd (vers 36): "De Heer zal je brengen naar een natie die noch jij noch je vaders hebben gekend; en daar zul je andere goden dienen, hout en steen." Iedereen moet het erover eens zijn dat dit niet specifiek op de Joden van toepassing is. Het einde van de Tien Stammen zou zijn dat zij verloren zouden gaan als Israël, zoals beschreven in vers 48. "Daarom zul je je vijanden dienen die de Heer tegen je zal zenden, in honger, en in dorst, en in naaktheid, en in gebrek aan alles: en hij zal een ijzeren juk op je nek leggen TOTDAT HIJ JE VERNIETIGD HEEFT." Dit verklaart zeker dat zij verloren zouden gaan als degenen die de naam van ISRAËL dragen. De vernietiging van de Joden zou niet zo absoluut zijn; maar zij zouden er lange tijd onder blijven, en "weinig in aantal" (vers 45-62).

Een volk dat "uit het zicht" van de Heer is geworpen, kan zeker "verloren" worden genoemd; en dit wordt gezegd van het hele zaad van Efraïm (Jer. 7:15). Een volk dat dood en begraven is, en wiens "beenderen verspreid zijn in de open vallei, zeer veel en zeer droog," zodat alleen God kon weten of zij ooit weer tot leven konden komen; en zo dat de profeet moest worden verteld wie zij waren en wat er met hen zou gebeuren, waren zij zeker "verloren." Nu waren "het hele huis van Israël," zoals beschreven in Ezechiël 37, zo verloren, distinct van Juda. Waarachtig, zij zouden niet "verloren" blijven. Zij zouden worden opgewekt door het Woord en de Geest van God, en gemaakt om "op hun voeten te staan, een zeer groot leger."

Was het niet tot de "verloren schapen van het huis van Israël" dat de Goede Herder Zijn twaalf apostelen zond? Is Hij niet gekomen om te zoeken en te redden wat verloren was? Ezechiël 34. Heeft Hij Zijn leven niet opgegeven "opdat Hij de 'kinderen van God' die verspreid waren, in één zou verzamelen" (Johannes 11:52), het volk dat Lo-ammi was geworden, maar dat als kinderen van de levende God in één verzameld moest worden? (Hos. 1, 2; Johannes 17:20). Moeten we de afstammelingen van de Twaalf Stammen, "verspreid over de hele wereld," waar de Apostel JAMES aan schrijft en hen erkent als "zij die het geloof van onze Heer Jezus Christus hebben," zoeken onder de ongelovige Joden? Hebben we enige registratie van hun bekering tot het Jodendom? Als de afstammelingen van deze Primitieve Christenen ergens te vinden zijn, moeten zij natuurlijk worden gezocht onder de Christelijke naties, niet onder de Joden. Als zij van " uitgestoten Israël" waren, waren zij in verband met het oude verbond gescheiden en mogen zij daarom niet als onder dat verbond worden gezocht (Jer. 3.).

Het is een nogal ongebruikelijke redenering om te zeggen dat omdat de twaalf stammen Christenen waren in de apostolische tijd, zij daarom moeten worden gezien als zijnde afgedwaald naar het Jodendom en een onopgemerkt fragment van de Joodse rest zijn geworden, die onder de vloek van een gebroken wet [ABCOG: van het overtreden van de wet, Deut. 28], waarvan het grootste deel duizenden jaren geleden werd gescheiden en weggestuurd. Waar is, de Joden werden onder het oude verbond behouden; maar er moet zeker een onderscheid worden gemaakt tussen "JUDA en de kinderen van Israël zijn metgezellen," en "EPHRAIM en de stammen van Israël zijn vrienden" (Ezechiël 37:16-19).

VIFTIETH. Hoe kan Hos. 3:4 van toepassing zijn op de Engelsen? [ABCOG: "De kinderen van Israël zullen vele dagen zonder koning verblijven.."]

ANTWOORD. - De situatie die daar voorspeld wordt, is niet die van Israël wanneer het de Heer zoekt; daarom kan het niet van toepassing zijn op de Engelsen wanneer zij een christelijk volk zijn geworden en zich professie onder Christus onderwerpen. Er staat niet dat nadat zij zoekers van de Heer zijn geworden, zij in de beschreven toestand zullen worden achtergelaten van "veel dagen" zonder koning en zonder prins. Het is niet dat toegewezen aan haar die verwoest was gemaakt, en aan wie de Heer zou kunnen zeggen, zoals in Jesaja 54:7, 8, -

"Want een klein moment heb ik jou verlaten;

Maar met grote barmhartigheden zal ik jou
verzamelen.

In een korte toorn verborg Ik Mijn gezicht voor een moment voor
jou:

Maar met eeuwige goedheid zal Ik genade over jou hebben,

zegt de Heer, jouw Verlosser."

In Hos. 1-3, net als in Jes. 54. en Jer. 3., worden twee vrouwen genoemd die met elkaar worden vergeleken. Deze twee vertegenwoordigen ISRAËL en JUDA. Van de eerste moest zelfs de naam worden weggenomen; en zij zouden verloren gaan onder de Heidenen. Dit is het volk dat wordt vertegenwoordigd door Gomer en haar kinderen in Hos. 1.; het is ook het naamloze volk wiens situatie meer specifiek wordt beschreven in hoofdstuk 2. Terwijl deze vrouw nog in de woestijn was, zou de Heer haar aan Zichzelf verbinden, volgens het Nieuwe en Eeuwige Verbond, waarna zij zou "zingen als in de dagen van haar jeugd." [(Hos. 2:15)]

In [Hos.] hoofdstuk 3. wordt een heel andere vrouw genoemd. Over Efraïm en zijn metgezellen had God "geen genade, maar nam hen volledig weg." Zij waren volledig "verloren" als Israël totdat zij in Christus werden gevonden. Maar dat deel van de kinderen van Israël dat algemeen Joden wordt genoemd, en aan wie de naam "Israël" werd ontnomen toen deze van het volk werd weggenomen waaraan het meer specifiek toebehoorde, zou in lange en aanhoudende onzekerheid worden achtergelaten, in tegenstelling tot het andere huis, wiens vervreemding voor de tijd vollediger zou zijn, maar van veel kortere duur, "voor een klein moment," waarna zij zou worden gemaakt om de schande van haar jeugd te vergeten, en de smaad van haar weduwenschap niet meer te herinneren (Jes. 54:4; Jer. 3:12-16).

VIERENVIJFTIGSTE. "Israël zal worden bekeerd bij de tweede komst van Christus, nadat zij opnieuw in boosaardig ongeloof in hun eigen land en stad zijn verzameld."

ANTWOORD. - [ABCOG: Wilson behandelt de inhoud van de vraag niet, maar komt, na het bespreken van zij-issues, tot de conclusie:] De passage verwijst kennelijk naar zowel een ander volk als een andere tijd,

in plaats van naar AL ISRAËL in de toekomst.

VIJFENVIJFTIGSTE. "Voor de Tweede Advent van onze Heer zal Israël een valse Messias ontvangen en aanbidden, die Christus zal verteren met de glans van Zijn komst" (Zach. 11:16, 17; Ezech. 21:25, 27).

ANTWOORD. - Deze verzen lijken niet te wijzen op iets opmerkelijkers dan op een goed bevoordeelde geestelijkheid, die het ambt heeft aanvaard omwille van de financiële voordelen; z oals bijvoorbeeld de hogepriesters van de Joden vóór de vernietiging van Jeruzalem.

Ook met Ezech. 21:25-27 is het zo. We moeten ons herinneren dat Ezechiël Juda "Israël" noemt, en het huis van Israël, of de Tien Stammen, "AL ISRAËL." Deze passage verwijst naar de koning van Juda. De tijd was gekomen dat de som van de ongerechtigheid van Juda's koningen compleet was; zodat de Heer niet langer met hen zou verdragen, totdat Hij zou komen wiens recht het is om te regeren. Hem heeft de Vader erkend, en Hij zal daadwerkelijk koning van Israël zijn.

Openbaring 13 wordt ook genoemd, waar inderdaad de Antichrist wordt beschreven. Het Beest en de Valse Profeet zijn hier beide; maar we hebben geen bewijs dat de Joden hen zullen aanbidden na hun Herstel. Deze lijken eerder usurpators te zijn die Israël binnendringen terwijl zij uit het land zijn, en die ook proberen hen te besmetten en te kwellen bij hun terugkeer.

ZESENVIJFTIGSTE. "Antichrist zal nog worden gezonden als een gesel van God naar Israël, zoals voorspeld, Jes. 10:5, 6."

ANTWOORD. - Maar uit vers 5 kunnen we duidelijk zien dat de profetie betrekking heeft op de opdracht van de Assyriër tegen Israël ten tijde van hun deportatie uit het land, en ook tegen Juda voor hun bestraffing. ISRAËL werd aan hem overgegeven, maar hij werd weerhouden van wat hij met de Joden wilde doen; en zijn trotse opschepperij zou eindigen in zijn eigen verwarring, wanneer het werk gedaan was waarvoor hij was opgewekt. Zijn opschepperij zoals vastgelegd in vers 8-10, verwijst naar wat de Assyriër al had gedaan, niet naar wat de Antichrist nog moet bereiken. Hij had Samaria, de hoofdstad van Israël, ingenomen en verwachtte hetzelfde te doen met Jeruzalem (vers 11). Maar de

Heer had anders bepaald (vers 24-26). Het was omdat de Messias uit Juda zou komen, en vanwege de Gezalfde dat de Assyriër werd verhinderd Juda te vernietigen (vers 27).

ZEVENDE. "Het is na de Tweede Advent van Christus dat de overlevenden van Israël tot een zegen voor de naties zullen worden" (Micha 5:7).

ANTWOORD. - Het kan waar zijn dat "Israël naar het vlees" zo gebruikt zal worden na de Tweede Advent; maar zeker bewijst deze passage dat niet. De context toont aan dat het de situatie van Israël beschrijft wanneer het land desolaat ligt (vers 10-15), niet zoals het zal zijn tijdens de vreedzame heerschappij van de Messias, wanneer de steden herbou wd zullen zijn en het land hersteld zal zijn tot vruchtbaarheid en schoonheid. Het beschrijft de situatie van Israël wanneer het onder de Heidenen is verstoten, en nog niet in bezit van hun eigen land. Zij zouden zowel voor genade als voor oordeel gebruikt worden terwijl het "desolaat ligt zonder hen" (vers 7, 8). Van hen zouden de boodschappers van het Evangelie komen, en ook het volk dat succesvol is in oorlog. Terwijl ze nog onder de Heidenen zijn, zoals ons volk, zouden ze de macht hebben om de zegeningen van vrede aan de naties te ministeren; maar ook om de verschrikkingen van belegering en van het slagveld toe te brengen.

Ondanks al deze macht onder de Heidenen, zoals hier beschreven, zou hun eigen bijzondere erfdeel verwaarloosd zijn.

Jesaja 66:19 wordt ook genoemd als bewijs hiervoor; maar hoe kan er gezegd worden: "Ik zal een TEKEN onder hen stellen," wanneer de Heer Zelf persoonlijk aanwezig is? Moet Hij zo veel in een hoek zijn dat "een teken" alles is wat gezegd kan worden dat gegeven is? Zijn er nog steeds "eilanden ver weg, die Zijn faam niet hebben gehoord, noch Zijn glorie hebben gezien," waaraan "bodes" moeten worden gestuurd nadat Hij is gekomen "met de stem van de aartsengel en de bazuin van God," [(1 Thess. 4:16)] als de "bliksem die onder de hele hemel schijnt"? [(Lukas 17:24)].

Welke plaatsen worden gespecificeerd? Tarsis is de eerste; en Javan, of Griekenland, dat de laatste is, leverde de taal waarin het Nieuwe Testament werd geschreven, waarin de glorie van God in Zijn verlossende liefde aan de hele wereld wordt verkondigd vanuit " de eilanden van Tarsis." Kunnen degenen die generaties lang de Septuaginta of de Griekse vertaling van het Oude Testament hebben bezeten, nooit de faam van Jehovah hebben gehoord? Wat betreft Tarsis, was de grote apostel van de Heidenen niet een

burger van één ["Tarsus"], en in ontwerp de apostel van een ander? ["Grieken"] En als we ook "de eilanden van Tarsis" - "de eilanden ver weg" - erbij nemen, komen we in ons eigen deel van de wereld. Spanje was Tarsis, en de Britse Eilanden waren "de eilanden van Tarsis," het exacte kwartier waar Saul van Tarsus van plan was naartoe te gaan om het Evangelie te verkondigen. Waar dan ook, zeker in deze "eilanden ver weg" is de faam van Jehovah gehoord, en het glorieuze Evangelie van de genade van God is openbaar gemaakt.

Zeker zoals de boodschap in deze richting naar voren kwam aan het begin, zal dat Herstel ook plaatsvinden waarnaar verwezen wordt in vers 20: "En zij zullen al uw broeders als een offer voor de HEER uit alle naties brengen op muilezels, en op snelle (voertuigen) naar Mijn heilige berg Jeruzalem, zegt de HEER, zoals de kinderen van Israël een offer in een schoon vat naar het huis van de HEER brengen." Degenen die op deze manier helpen bij het herstellen van de Joden zullen uiteindelijk erkend worden als hun broeders. Van dat volk waarvan de Joden veronderstelden dat het als onrein was verworpen, zegt de Heer, vers 21: "Ik zal ook van hen nemen voor Priesteren en voor Levi's." De eerste boodschappers van het Evangelie waren van degenen die ontsnapten uit die slechte generatie die omkwam in de vernietiging van Jeruzalem. De laatste en grote prediking van het Evangelie zal zijn door hun broeders van het verstoten huis van Israël.

Zonder twijfel verwijst Jes. 43:5-7 naar "een samenkomst van Israël." Maar wanneer? Van waar? In welke toestand? Laten we naar de passage kijken:

"Wees niet bang:

Want ik ben bij jou:

Ik zal jouw nageslacht uit het OOST brengen,

En jou verzamelen uit het WEST;

Ik zal tegen het Noorden zeggen: Geef op;

En tegen het Zuiden: Houd niet terug:

Breng mijn zonen van ver,

En mijn dochters van de uiteinden van de aarde;

Iedereen die bij Mijn Naam genoemd wordt."

Er is geen bewijs dat deze samenkomst ter voorbereiding is voor de Tweede Komst van onze Heer. " Vrees niet, want Ik ben bij jou," impliceert dat er gevaar van de vijand dreigt. Maar bij de Tweede Advent zal Satan gebonden worden en geen macht hebben om gevaar te bedreigen.

De mensen tot wie gesproken wordt, bevinden zich in dezelfde posities als wij zelf. Ons zaad is in het OOST; en wij zijn in het WEST. In het Noorden zijn veel van onze mensen in slavernij; en in het Zuiden zijn er hindernissen voor een centralisatie in het Land van onze vaders. Onze zonen zijn ver weg gegaan; en onze kolonies zijn te vinden in alle "de uiteinden van de aarde."

Wat betreft het karakter en de toestand van de mensen waarnaar verwezen wordt. Het zijn een volk "dat bij Mijn naam genoemd wordt" - de Heer - Christenen. Het zijn een bekeerd volk - "nieuw geschapen in Christus Jezus" (Efeziërs 2:10).

Om misverstanden te voorkomen, wordt dit keer op keer zeer duidelijk herhaald:-

"Ik heb hem geschapen voor Mijn glorie,

Ik heb hem gevormd,

Ja, ik heb hem gemaakt."

Dit kan alleen gezegd worden van een Gelovig Volk dat de Heer als hun God heeft aangenomen volgens het Evangelie.

Er is geen enkel bewijs dat bij de Tweede Advent van de Heer ISRAËL als een volk te vinden is dat de professie van het christendom niet heeft aangenomen. [ABCOG: Maar zal Jezus geloof op aarde vinden?] Aan hen is het Evangelie in het bijzonder gezonden (Ezechiël 34; Mattheüs 15:24), en door hen is het wereldwijd verkondigd. Het is in hun geval dat de Heer Zijn genade en waarheid in het land zal verheerlijken, en vooral de verstotenen van Israël zullen de erfgenamen van Zijn glorie zijn (Openbaring 21).

VIFTIG-ACHTSTE. "Sinds de [eerste] komst van Christus zijn de beloften aan Israël in afwachting, maar zullen ze hierna vervuld worden in de bekering van de Joden en hun herstel naar hun eigen land."

ANTWOORD. - Het is een ongegronde veronderstelling om te zeggen dat "Christus kwam" niet "om de beloften gedaan aan de vaders" (Rom. 15:8) te bevestigen, maar om hun vervulling met 1800 jaar uit te stellen; dat Hij kwam om de vervulling van Gods verbond genade te onderbreken gedurende bijna de hele periode van het Nieuwe Testament, voor het volk aan wie het beloofd was in hun opeenvolgende "generaties." Heeft God niet bepaald dat [uit] Abraham een talrijk zaad zou voortkomen, waardoor alle naties van de aarde in Christus, het Één Zaad, gezegend zouden worden? Hoe kan dit zijn als het volk waardoor God nu de naties zegent door Zijn genade, en dat hierna het belangrijkste deel van het koninklijke priesterschap in glorie zal vormen, bijna uitsluitend Heidenen zijn, en niet afstammen van de vaders aan wie deze eer was toegewezen, en welke, ter herinnering, voortkwam uit de vrije genade van God, volgens het eeuwige verbond met Abraham?

VIFTIG-NIETSTE. "Maar de Christelijke Kerk is niet-Israëlisch.

Je maakt het voornamelijk om te bestaan uit 'de twaalf stammen die verspreid zijn over de aarde.'

ANTWOORD. - De "Heidenen" zouden de zegen van Abraham erven door het geloof. De eerstgeborenen van Israël zouden door hun bemiddeling door alle naties van de aarde bekend zijn als gezegend.

Efraïm, de eerstgeborene van Israël, werd verstoten en verloren onder de Heidenen, in het kwartier waar onze Anglo-Saksische voorouders vandaan kwamen. Sinds de kennis van Christus ons werd gebracht, en sinds we hebben verklaard ons vertrouwen alleen i n Hem te stellen, de afgoderij verwerpend, en sinds we het Nieuwe Testament als onze gids hebben genomen, hebben we de zegen van Abraham ontvangen, en de kracht om zegen te geven aan alle naties.

De beloften moesten zeker zijn voor "dat [deel van het zaad] ook dat van het geloof van Abraham is, dat hij had terwijl hij nog onbesneden was" (Rom. 4:16). En dit, in tegenstelling tot de zaak van Juda, zou zijn wat zou gebeuren met "uitgestoten Israël," dat een scheidingsbrief kreeg met betrekking tot het oude verbond en werd weggezonden (J er. 3:8).

Wij Engelsen zijn bevoorrecht geweest zoals uitgestoten Israël zou zijn toen het van de ceremoniële wet werd gescheiden [ABCOG: dus staan we niet langer onder de straffen die we hebben opgelopen door het breken van het "oude verbond"], en toen we niets hadden om op te vertrouwen behalve "de Heer onze Rechtvaardigheid." [ABCOG: zodat we kunnen ingaan in het "nieuwe verbond"] We moeten onze privileges toeschrijven aa n de vrije genade van God volgens het Evangelie, en niet aan onze eigen wijsheid of kracht; en aan Hem van wie we hebben ontvangen, moeten we al hetgene wat we hebben en zijn wijden aan de uitvoering van het werk dat Hij ons heeft opgedragen.

God heeft ons trouw geleerd door Zijn meest waarachtige vervulling van oude belofte. Hij is voortgegaan van "de dagen van weleer" om ons te herstellen van onze verloren toestand; Hij heeft Zijn gaven verzameld en Zijn rijkdom voor ons opgeslagen in alle "de uiteinden van de aarde," om het aan ons te schenken wanneer we in enige mate voorbereid waren om het te gebruiken voor het bedoelde doel, - dat van het uitnodigen van alle mensen tot het genieten van Zijn goedheid en een geschiktheid voor Zijn glorie - dat van het tonen van Zijn barmhartigheid aan allen, zoals Hij het op ons heeft uitgestort.

Zelfs wat betreft tijdelijke zaken, "Hij heeft niet zo met enige natie gehandeld." Wat betreft " Zijn oordelen" in vergelijking, "hebben zij ze niet gekend" (Psalmen 89:30; 147:20). Maar deze kennis biedt Hij ons vrijelijk aan, en heeft ons het glorieuze voorrecht gegeven om de wonderbare werken van God in alle talen te openbaren, aan alle families van de mensheid in alle delen van de aarde.

Het bezit van de zegen moest bekend zijn doordat het aan anderen werd doorgegeven. Christus moest bekend zijn als verheerlijkt, en Zijn discipelen als gezegend in Hem door Zijn zenden van "stromen van levend water" (Jesaja 58:11); en door deze zegen op hen moesten de kinderen van de belofte worden herkend. In tegenstelling tot de Joden zouden zij verloren gaan wat betreft naam en wettelijke rituelen wanneer zij onder de Heidenen werden verstoten. Maar uiteindelijk, door de Zegen, zouden hun nakomelingen "erkend worden onder de Heidenen, en hun nageslacht onder de volken: allen die hen zien zullen hen erkennen, dat zij het zaad zijn dat de Heer gezegend heeft" (Jes. 61:9).

ZESTIGSTE. "Wat zal dit Eerste recht mij baten?"

ANTWOORD. - Ezau stelde dezelfde vraag en verkocht zijn Eerste recht omdat hij het "verachtte" .

1. Het is goed om te voelen dat we zijn wie we zijn, niet door de aanstelling van een mens, maar door de genade van God. Dat we niet toevallig in de wereld zijn gekomen en de plaats die we nu innemen hebben vervuld; maar dat de oneindig wijze en Almachtige God onze bestaan heeft voorzien en ervoor heeft gezorgd, dat Hij ons voorafging met de zegeningen van Zijn goedheid, en ons de wonderlijke middelen heeft bereid die we bezitten om de schatten van kennis te openen die verborgen zijn geweest van eeuwen en generaties.

2. Het is een geweldige zaak om te voelen dat God ons allemaal kent; dat Hij Zijn alwetendheid heeft gebruikt om ons zoveel en zulke grote middelen te bieden, zowel om goed te ontvangen als om goed te communiceren, en dit niet voor het genot van louter tijdelijke vreugde, maar als voorbereiding op nooit eindigend geluk in hogere toestanden van bestaan.

3. Het is een geweldige zaak om te voelen dat God onze God is van eeuwigheid tot eeuwigheid; niet slechts vanaf gisteren, maar vanaf de eeuwigheid, en door alle veranderingen van de tijd. Hij voorzag wat zou komen, voorspelde het, en het geschiedde, zoals het vandaag de dag is; en wij zijn getuigen dat God waarachtig is, zowel in de uitvoering van de bedreigde oordelen als in de schenking van beloofde genade. We voelen dat er geen veiligheid is, behalve in de veilige bewaring van de Almachtige God, en dat er geen wijsheid is, behalve wijs zijn om goed te doen.

4. God opent voor ons Zijn boezem van liefde en nodigt ons uit om deel te nemen aan Zijn genadige en glorieuze plannen, zodat we "deelnemers worden van de goddelijke natuur en de corruptie die in de wereld is door begeerte ontvluchten;" zodat we niet langer bezwijken voor louter wereldse invloeden die de ziel enslaven en verlagen, maar "glorie, eer en onsterfelijkheid zoeken," en eeuwig leven verkrijgen. Wat heeft hij te vrezen, die weet dat hij in het eeuwige doel van God is waar hij zich bevindt, dat hij het beste uit zijn o mstandigheden kan halen en zelfs vrijelijk kan putten uit de oneindige bronnen van de Godheid voor kracht om in het goede vol te houden en dapper het kwade te weerstaan?

5. Door het Woord van Belofte, dat het doel van God en ons aandeel daarin onthult, wordt er licht geworpen op de handelingen van God in schepping, voorzienigheid en verlossing; en we krijgen Gods werken in het verleden als volledige zekerheid voor ons genot van de glorieuze toekomst.

6. God leert ons op de vriendelijkste manier, door Zijn beloften, ook voorzichtigheid en gematigdheid. We leren de huidige dingen te gebruiken in het licht van de toekomstige dingen. De kwalen van armoede en depressie worden verminderd door vooruit te kijken naar en te bereiden voor de tijd van uitbreiding. We leren de huidige beperking te waarderen als een kans om onze aandacht meer exclusief te concentreren op de lessen die voor ons het meest noodzakelijk zijn om te leren, zodat we ons hierna kunnen oefenen zoals we behoren in de plichten van onze hoge roeping.

Hoe groot is de lankmoedigheid van God! Hoe geduldig is Hij met ons geweest! Zelfs toen we nog ver weg waren, hoe bereid om ons te ontvangen! (Lukas 15.) Over welke rebelse en afvallige houding Hij ook is heen gegaan! Wat een lange verwoesting en grote verdrukking zijn er doorstaan! Hij heeft Zijn Woord gegeven, en Hij heeft het vervuld. Hij heeft ons altijd onderwezen, zodat we vol vertrouwen kunnen uitkijken naar de volledige vervulling van wat Hij heeft gezegd, en door het voorbeeld van onze Grote Leraar geduld en volharding in de omgang met anderen kunnen leren, zodat we hen goed kunnen doen in hun laatste tijd. Hoe God met onze onwetendheid en verdorvenheid is omgegaan! Laat ons eindelijk

leer perfect te zijn in dit, even als onze Vader die in de hemel is perfect is.

7. Het is een grote zaak om te voelen dat alles van God is, en dat aan Hem alle dankzegging verschuldigd is. Dergelijke verbintenissen leiden tot ernst in gedachten en eenheid in doel.

8. Hij die gewend is alles in relatie tot het Woord en de Werking van God te bekijken, zal waarschijnlijk boven de motieven van gewone mensen uitstijgen, en tegelijkertijd enige gelijkenis vertonen met Hem wiens "tender mercy is over all His works." [(Jakobus 5:11?]]

9. Het is een grote zaak om te voelen dat we broeders zijn, en dat we door onze liefde voor elkaar aan iedereen kunnen tonen dat we de discipelen van Jezus zijn. Laten we leren elkaar lief te hebben naar het voorbeeld van Hem die ons tot de dood heeft liefgehad. Het zal onze broederband niet verminderen om te weten dat we van die "kinderen van God die verspreid waren" en verloren onder de Heidenen, zijn, zodat we gevonden kunnen worden in Hem "die gekomen is om te zoeken en te redden wat verloren was," en zo beter ons lot kunnen vervullen om zegen te zijn voor de verloren van elke stam, en taal, en volk, en natie. We weten dat, hoe onze oorsprong ook moge zijn, we van de familie van God zijn en mede-erfgenamen met Christus Jezus, en zijn aangesteld om met Hem dezelfde eeuwige zegen in het huis van onze hemelse Vader te genieten.

10. Het is een glorieuze privilege om te weten dat we door God zijn aangesteld om " zegen" te zijn voor alle mensen; om het doel van God met betrekking tot Abraham, Zijn vriend, in te vullen: dat zijn nageslacht een zegen zou zijn voor alle naties van de aarde. En ongetwijfeld IS HET JUISTE GEBRUIK VAN HET WOORD VAN BELFTE, zo wonderbaarlijk bevestigd door de werken van Voorzienigheid, ONZE SAMENVOEGING TOT ÉÉN GROTE INSTRUMENT, ONDER DE OGEN VAN ALWETENDHEID EN IN DE HAND VAN DE ALMACHTIGE, VOOR ZEGEN VOOR IEDEREEN OM ONS HEEN.

Hier eindigt onze huidige overweging van "Anglo-Israël Moeilijkheden." Het zal sommige mensen interesseren te weten dat het laatste antwoord met potlood is geschreven, in het holst van de nacht, op wat leek op het sterfbed van de betreurde auteur, wiens kalme rust en volledige tevredenheid velen in soortgelijke omstandigheden hebben getroost. Vijfentwintig jaar eerder had hij geschreven: "We zaaien in tranen, maar ook in vreugde. Er is vreugde in het daadwerkelijke zaaien van het zaad, en er is grote vreugde om te ontdekken hoe alle tegenstand, hoe sluw of vol vertrouwen ook naar voren gebracht, wanneer

gebracht oog in oog met de Waarheid en onderzocht, dient alleen om deze te bevestigen. Het is verbazingwekkend op welke zwakke gronden het op afstand is gehouden."

Op die meest onbetrouwbare van alle subterfuges, "HEB BENDE GROTE MANNEN DEZE OPVATTING VAN JOU AANGENOMEN?" was zijn onveranderlijke antwoord: "Dat zou geen vervanging zijn voor jouw individuele, zorgvuldige en onpartijdige onderzoek ernaar, want het moet staan op zijn eigen evidentie en overvloed aan bewijs van allerlei soorten wanneer deze eerlijk en grondig worden onderzocht."

DE EIND

De Oorsprong van de Europeanen en de Bijbel - Beantwoorde Moeilijkheden (J. Wilson)

Uitgave: Gal Laiko

Sobre o Livro

Esta obra explora as fascinantes teorias sobre as origens europeias e sua conexão com as Tribos Perdidas de Israel, conforme interpretado através das escrituras bíblicas e evidências históricas. J. Wilson responde a dificuldades comuns e apresenta um argumento convincente sobre a migração e identidade dos povos europeus.

ISBN 978-8-98-133615-8

Edição Gal Laiko